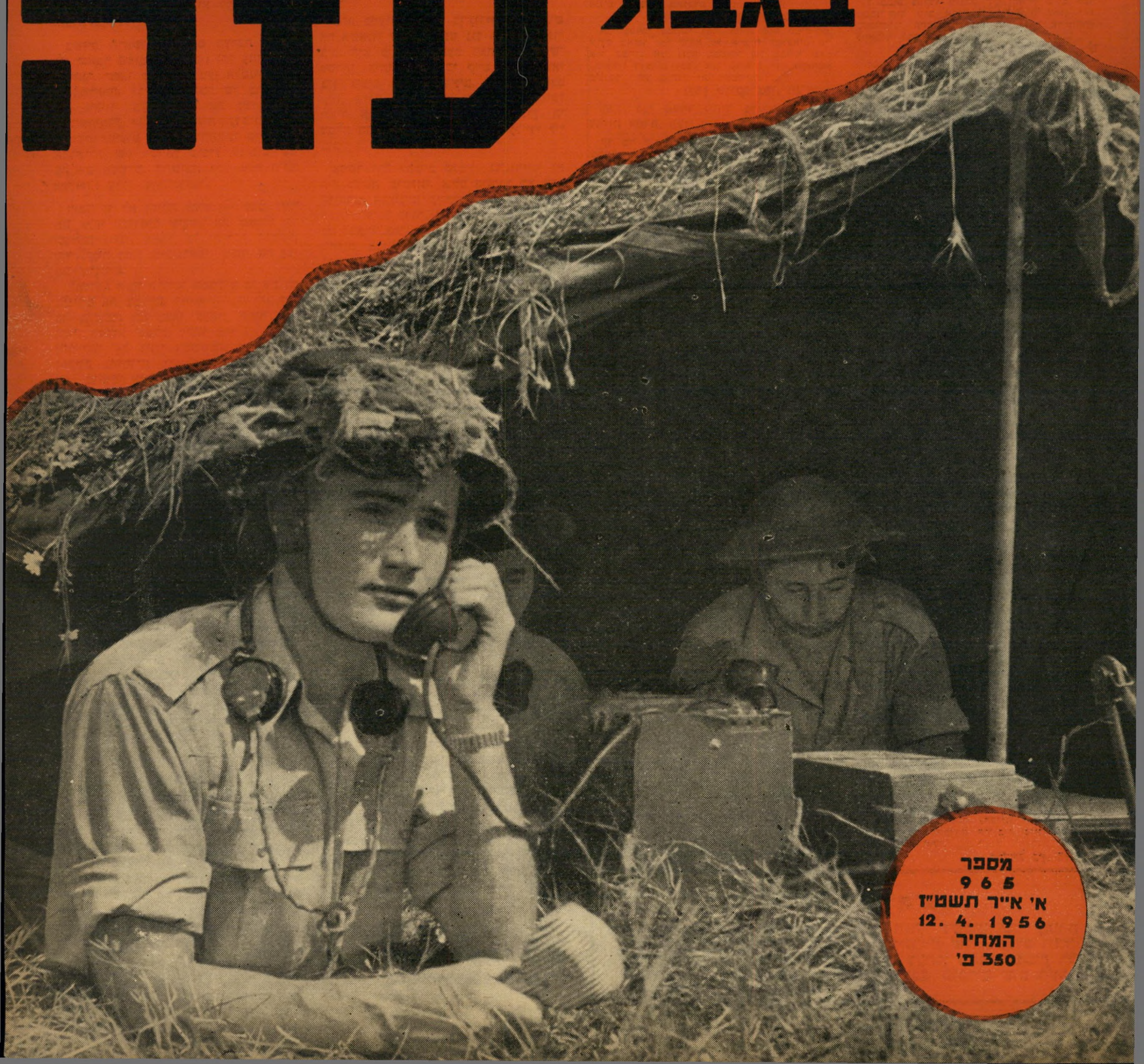

העוֹלָם הַחַדָּשׁ

מִלְחָמָה

בַּגְּבוּל עֵדָה

מספר
965
א' אייר תשט"ז
12. 4. 1956
המחיר
350 פ'י

העורך הראשי: אורי אבנרי
ראש המערכת: שלום כהן
עורכת-משנה: רוב איתן, אורי סלע

עורך כיתוב: עורך תבנית: אחרון צור
סילבי קשת
הכתב הראשי: שלום המערכת: יהודה זעירא
שרנה הרניל
חברי המערכת: ישראל ביבר, ניצה נבי, איתן נבירול, לילי גיל, רויז הורוביץ, רותי ורד, רוני וזר, אברהם חרפ, עופר מאובר, משה לשם, אביבה סמו, עסי קינו, שלמה קרו, אלי תבור.
צייר הראשי: עורך דפוס: מנהל מעבדה: שמואל כרתור, אריה אריאל, נחירי

מכתבים

אז שלחתי תמונה ובקיצור - התחברתי... אוסירה לירי נראית כמו הכרוון המכוער של הנס כריסטיאן בה שמו (הבוכרי) ז"ל ואם פעם חשבתו שאחם אדם או כעת מתברר לי שהנכם טעית דפוס ותו לא.

מועמדת אלמונית
טעות דפוס או טעות שיפוט?
... בתמונתה כאחות בבשה עלמה רמתי עין ולבכי. אולם תמונת השער האחרונה (העולם הזה 962) אינה מסבירה לנומי מה השתנה בדיוק: צביות אמיתית או חיקוי? למה שיש לניינה ללורי ברנייזה?

חברת קוראים, תל-אביב
עלמות אין מספר
אך עלמה רק אחת.
בין כל השאר,
תבלוט במיוחד:

משה חנוכה, ירושלים

מין העבר

קראתי בעניין על הפרנדיה של שתי אמהות הלוחמות על בן (העולם הזה 963). גם אני עברתי אותה דרך שבה עבר קלמן, אלא שאני לא נא בדתי וגם הנרי לא נאכדו. הם מתו.
גם אני העמתי באותה רכבת לפולין. כמו קלמן, הצטרפתי לפלעל המזרחי. הוא אינו יודע מדוע עשה זאת. אני יכול לומר לו: כי היינו רעבים כדוגנים ואמרו לנו- שבחשופה המזרחי נותנים את האוכל הכי טוב...

צבי פיטי, יפו

זה תלוי...

בתמונה מה קראתי את טענתו של שמעון סאמט, אחד מעיתונאי הארץ (העולם הזה 964), בו הצביע על אופיו הליברלי של עתוננו ועל נכונות עתון זה לפרסום מאמרים ומכתבים ללא אפליה ומשא-כתיים.
אני מצטער להעיר על כך שלשלחתי להארץ פעמים אחדות מכתבים מנוסחים בצורה תרבותית ועל כסים מסויים מובקע - והארץ סירב לפרסם. היה טוב אילו בארצנו היה עתון יומי בלתי-תלוי. היה זה מצוינו אילו היה זה הארץ. לראותה הבב - אין לנו!

יוסף חיינגר, קרית ים
ובכן הארץ חדל להיות אובייקטיבי... אלי תאמר לי על איזה עתון ישראלי הייתם ממליצים כאובייקטיבי?

אבינעם תמרי, תל-אביב
לא זה עלול להיות טובייקטיבי.

מי מחרימ את מי?

הוראת הצנזורה זאב מליון, האוסרת הצגת סרטים מצריים בישראל (העולם הזה 964) הניעה לשיא הספשות שאפשר להלום עליה. מי מטיל חרם על מי? אנתנו על הערבים או הערבים עלינו?
להלואי ויכלונו להכריח ארצה לא טיפוס טיפוס של סחורה ערבית אלא מיליונים רבים, כי אז היינו תופסים את מקומו במרחב ומשתלבים סוף סוף בכלכלתו. ושדע לו הארון מליון כי פרטים וספרים הינם סחורה חשובה לא פחות מאורז ובשר.

חיים עטיה, רמלה
ראיתי עד כה שלושה סרטים מצריים, למרות שאני מבין מלה אחת של ערבית. אבל הם פתחו לפני אופקים חדשים. אני יכול עתה להעריך באור נכון יותר את האויב שמעבר לגבול.

דוד מייזנה, תל-אביב
זאב מליון צריך לקבל את הצטיינות שמורת המודיעין המצרי עבור מאמציו לטימסום הארחה הישראלית...

דרוש אור

בנינוכם האחרון (העולם הזה 964) הזכרתי הכרה קרישאה בשתי כתבות: האחת על סירובה לקבוע תינוק מאחר שלאביו לא היה כסף. והי שניה על פלוגת חברה שהשתמשו במכונית הכדא קרישאה לצור ארנבות לילי.
כאורח רגיל, שאינו אורב לרוש בענייני מוח ומתים, לא נותרה לי בכל זאת הברירה אלא לבקשבו לפרסם דו"ח מקיף על סוכר חיוני זה.

דעה צדודה

הכתבה היפה, "מלחמה 1956" (העולם הזה 962) הוספתם בין שאר התאוריות תיאור מלחמה בא"י ויור. ממאורם שלנו כנגד מינים ואילושונים. ליתוים תיאור זה בתמונה של מפצץ, שנבנו נלקח והחל לצלול.
אם זה מטאור, או אני צוללת.

אלה מלמד, ירושלים
הקורא מלמד יכול להשאר על פני הקרקע. תמונת המטוס, ככל שאר התמונות בסידרה, באה כתוספת ציורית למאמרים, לא כצילום אינפורמטיבי מדויק. בתמונה מופיע מטוס קרב לילי סילוני, מדגם חינום, תוצרת דה האבילנד, בריטניה.

הערכה ציורית

אני מודה לכם מקרב לב בעד תשומת הלב המיוחדת שהקשחתם לספורי ועל שמצאתם לנקות לפנות לו עמוד שלם (העולם הזה 964). הייתה זאת עד כה הערכה החיובית ביותר של ספר הקריקטורות שלי.

שמואל כץ, תל-אביב

תפקידו של עתון

היה זמן ועורך העולם היה פירסם שבוע אחר שבוע מאמר ראשי שעסק בבעיות המדיניות-כספיות של המדינה. הוא הוקיע את אולת ידם של המנהיגים על שאין להם מדיניות ברורה, לא למלחמה ולא לשלום. באחד המאמרים הללו חזר ונשנה הפסוק, כפיסמוניחור: "ובני תיים מוסף הנשק הסוויטי לזרם למצרים". הנשק ממשיך אמנם עדיין לזרם למצרים (אך) ברחוב מדברים פחות על המלחמה העתידה לבוא... ניתוח קר של המציאות מוכיח שהמלחמה בקיץ זה אפשרית מאד, כי שעת כושד רומות לעבר אי-לאמצא. ומה עושה עתונכם להכנת דעת הקהל למלחמה? מלחמתכם נגד עמוסיקונגוויזיים בהן, תהיה גם מוצדקת כאשר תהיה, תוססת מקום רב מדי בעתון - מקום בו אפשר היה להכניס דברים חשובים יותר.

היום, יותר מתמיד, תפקידו היסודי של עתון הוא להנך ולא לשעשע - וזה יהיה גם בשמ הפסחוני.

גרשון רומנבסקי, תל-אביב.
כאשר קראתי את הכתבה הרמיונית על המלחמה העולמית לבוא (העולם הזה 962) אמרתי: "כתבה יפה!" שמה כדאי היה לביא רסוטייה ממין זה? השלום ולהראות כמה לא כדאית המלחמה?
אני רוצה לקרוא על אחת-עשרים, על פסד טיבל נוער יהודי וערבי ביערות הכרמל, על עסקות מסחריות, על חברת נפט יהודית-ערבית, על תחרויות ספורט ואפילו על האולימפיאדה של המזרח-התיכון, על להקת דיקודים ערבית בתל-אביב ובכלל - על שלום-אמת בין ישראל וארצות ערב. העולם הזה יכול וצריך למלא תפקיד זה!

נקודת מבט

אין לי שום דבר נגד זה שבמלון וייצמן ית עסקו בכרומוסומים וינבאו את מין הולד לפני לידתו (העולם הזה 963). אך מה בנוגע לכמה מניס אטומיים מתוצרת מכון וייצמן?

תנן גולדרט, חולון
אני בקושי צמחוני ועוד פחות מזה פציפיסט. אולם כאשר אני קורא על אנשים המוצאים סיו פוק בציד, אני נוכד בפסקו של ברנרד שו: "כשאנו רוצחים נמר, אנו קוראים לזה ספורט; כשאנו רוצח אוננו, וזה אכזריות".
זלמן שנוקפצקו, תל-אביב
הכל, כפי שאמר ג'ורג' ברנרד שו בהז' דמנות אחרת, תלוי מנקודת המבט.

עד כה היו מקשטים את שמות אנשי המדע בפסלים מופשטים כמו כוכבים, כדור הארץ,

עניולים והלקים בגדים שונים של הורח והשמש. אני מציע כי מעתה יוספו גם מסקשים, לאות ולמולדת לאלה הרואים (והורואות) את הנולד.

האיש המוסמך

יפה עשיתם שמירסתם את זכרונותי נלאב המודח (העולם הזה 964). כאשר אנו עומדים מול הלניון הערבי וכל יום עלול להכניסנו לתת מודרנזיזם עם צבא זה, טוב שנדע מה עברו. כיצד הוקם ומה היו סימני הדרך שעיצבו את דמות היילוי ומפקדיו. ומי מוסמך יותר בענייני הלניון מאשר הנגדל נלאב?

אליהו צור, צה"ל
בשלב זה: ראוי ענב, המפקד החדש של הלניון.

כמה זה אופייני למדינה שלנו... במקום לנצל את סילוק נלאב לחיסול מפלגת-הכובות שהוא שירת, מוצאת בו העתונות העברית הורמנות לפירסום זכרונותיו!

אליקים ארנון, טבריה

פירסום זעוקצנינות
צברים הם עם מזור. במקום להתיישב בחבור נותיהם (כולן נרועות שבנרועות) הם עוד הולכים כים וכאחרים צבדתי אופינית! אני רק מקווה שכאשר תיפגש אופירה ארו עם נשיא צרפת לא תספח לו על השכם ותקרא בקול "פלא"י מווייח"א"ל!" "כיכף?"

שמואל ברלינר, עכו
בואי שלא. אין זה מנומס לפנות לאדם בשפת זרה לו.

אני אחת מיני רבות שהסתכלה כראי ואמרה: "שמעי: את צבירת 50% פלוס 50%". נה

העתון הנקרא ביותר במדינה

וחכ עמו, לא עוד עתון המכור לאחדות-העבודה או לקצונים-הכלליים. אלא מודעה-שך-רה של קשר פוליטי וזוגי הפלת המשטר במדינה, חלק ממחחרת סמוייה, בע-לת כוחות חשאיות, הפועלת על פי תכנית שטנית ארוכת-טווח לשבירת המשטר ה-קיים.

פתח במערכה עצום בגוריון, עת הגיש את השאלון שלו במשפט נגד שורת-המתנד-בים. הוא כלל בו כמעט מאה שאלות ש-מרתן היתה לרמוז כי קיים קשר חשאי בין גופים ואנשים שונים, ביניהם העולם הזה, שורת המתנדבים, עורך-הדין שמואל תמיר, אליעזר ליבנה, ישעיהו ליבוביץ, ה-מטרה החשאית כוואטה, כביכול, עלידי לי-בוביץ: "ההפיל את המשטר!"

אפשר היה לחשוב שניסיון בגוריוני זה היה מעשה פרטיני. אולם השבוע בא אחד הדוברים הרציניים ביותר של מפא"י, חברי-הכנסת הרצל ברגר, ופירט את הדבר בהרה-בה במאמר ארוך בדב. הוא פסל את תנועת-החרות ככוח רציני המאיים על המשטר, והסביר שעתה צפוי האיום האמיתי מצד אחר: "הסוענים לקו מלחמתי יותר לשינוי המשטר למדו לקח מן הכשלונות של פעו-לות, חבלה ומחחרת. הדרך שבחרו לצמצם היא דרך כרסומו של המשטר הדמוקרא-טי... הייטת האמון במוסדות הדמוקראטיים של המדינה."

וכאן שוב בא התאור של המפלגת הנורי-העולם הזה, עורך-הדין תמיר, המתנד-בים יעוד, רשת סמוייה ומפחידה של מתכ-נני תכניות-רשע, "אין פרוש הדבר כי כל הארגונים והקבוצות העתוניים והבודדים האלה... עושים את מעשיהם מתוך שיתוף וחלוקת תפקידים. מהם עושים זאת אמנם בשיתוף, ומהם מצילים זה את פעולת זה... אך מבחינה אובייקטיבית הפעולה היא אהת-חתייה חחת המשטר הדמוקראטי של חיינו, כרסומו, המאסת המשטר והמדינה על אזרחיה."

הייתי מתכסה בעור-אווז, לולא הייתי ב-מקרה, עורך עתון זה. כך אני יודע, כמו-כן, שכל אלה הבלים. אולם איני פטור מלהרהר מה כוונת מסעיהם-הסכסכה זה, היא עלולה להיות הרתיסכנות.

כשהכין אדולף היסלר את הדיקטטורה שלו בגרמניה, הכשיר את הקרקע עלידי תיאור דאמתי של מזימות-הסתר הנרקמות בחשאי עלידי זקני-ציון, הבוגנים-החופשיים והעשויים נגד העם הגרמני האומלל. מי שר-צה להקים דיקטטורה בישראל, כדאי גם לו לצייר תמונת-זוועה של קרסומו, בו משתתפים כל הבטאונים, הארגונים והאי-שים הכלתי-ליוויים, שהם אבני-הנגף האחר-נות בדרך זו.

השמדתם היא תפקיד פטרוטי, וכל האמצ-ים כשרים. שהרי זו מלחמה להצלח המשי-טר והמדינה (שהם אחת הדבר, בעיני ברגר), מעין מלחמת בני-אור בבני-חושך. שקוף מאד, מר ברגר.

אורי אבנרי

אחד הצדדים היותר משעשעים של תפי-קיד עורך העולם הזה הוא לעקוב אחרי הגבונתים של אויבינו.

בשנים הראשונות לקיום מערכת זו הי-תה ההבנה פשוטה ואחידה: זהו עתון פור-נוגראפי. יצאנו למלחמה למען אלמונית-ה-לי המלחמה, רשנו פרורמה של בתייה-ה-הר, גילינו בעוד מועד את גידול סר-טן השחיתות ואולקוס ההפליה העדתית, תבע-נו צדק למיעוט הערבי והוהרנו כי חוסר-המדיניות של ישראל מוביל לסכוב שני בתנאים חמורים. התשובה לכל אלה היתה פשוטה: עתון פורנוגראפי.

הגבה זו לא הזיקה לאיש - פרט לאר-תם אלפי הקוראים שקראו את מאמרי ה-השמצה נגדנו, מיהרו אל הקיוסק הראשון כדי לקנות עתון פורנוגראפי, ומצאו את עז-מם מרומים.

במרוצת הזמן הרגישו המגיבים כי אין הם משיגים את מטרם. קוראי העולם הזה הל-כו והתרבו. הם מצאו בעתון חומר שלא יכלו למצוא בשום מקום אחר: דו"חים מדויקים על דיוני הממשלה, גילויים על הנעשה במוסדות ממשלתיים וציבוריים ר-בים. פרסומי אויבינו רק עורו לנו.

אז גילו אויבינו את אמריקה: העולם הזה הוא מוקצה מחמת מיאוס, ובשום פנים י-אופן לא כדאי להתווכח עמו. מי ישים לב להאשמות של עתון שאין לו חשיבות צי-בורית? מי בכלל קורא אותו?

זה היה טוב ונח. מאחר שהעולם הזה רגיל לבסס את כוחותיו על תוצאות בוד-קות של חקירות מדוקדות, לא היה לנאש-מים ממילא מה להשיב. הם יכלו רק לענות בהשמצות אישיות, שלא היה להן קשר עם ההאשמות עצמן. אם שתקו, תחת זאת, הרי האמינו שכל הצדדים יהיו מרוצים.

בכל זאת, זה לא הסתדר. ידידים אלה גילו להתדתם כי בינתיים הפך העולם הזה לעתון הנקרא ביותר במדינה. אם מגלה ה-עולם הזה כי פלוגי עלה בדרגה אחלה ש-ג-נב כמה מאות אלפי לירות בכספי המדינה המיועדים לבטחון, הרי ידעה על כך למח-רת היום כי המדינה - חבר משקיהספר ה-מפא"י כרצועת עזה, המורה בבית-ספר תיכו-ני תל-אביב, המהנדס בחיפה והחבר-הכנסת בירושלים, וזה, כמוכן, היה מאד לא נ-עים.

לפתע שינו אויבי העולם הזה את סגנונם. זה אירע לפני חודשים, בדרך, ונראה כי קדמה לכך התיעצות בדרג גבוה מאד. דומני שאות-האזעקה ניתן בגלל שלוש סדרות-כתבות, שנענו כנקודות עדינות ב-יותר של צמרת המדינה: הגילויים על ה-שחיתות במטה המשטרה, הסברת פעולת היועץ המשפטי לשינוי מערכת המשפט בא-רץ, וניתוח המשמעות האמיתית של העדו-יות ופסקיהדין בפזשת קסטנר.

על כל פנים, לפתע השתנתה כליל דמות העולם הזה בפי יריביו: לא עוד עתון פורנוגראפי, לא עוד עתון שאין טעם להת-

דם בדרום

מניר-יצחק, במבואות רפית, עד להב, במבואות חברון — היו הגיבורים האמיתיים של השנה הזאת. בני-עיר בלתי-ספורים תיכננו מלחמות וניתחו ניתוחים איסטרטגיים על כוס קפה הפוך. אולם לגבי איש-הספר, שחי בחזית 24 שעות ביום, שבעה ימים בשבוע, במתח מתמיד של עבודה מפרכת, לא היתה בעית-הבטחון בעיה מופשטת. היתה זאת בעית חייו. וברוב ימות השנה, אתרי ששככו הסיסמות בערים, נשאר הוא להתמודד עם בעיה זו — לבדו.

זאת היא עידית, בת עין-השלושה. היא ישבה במיקלט שלה, עת התפוצץ הפגז המצרי במרחק מטר אחד לפני הכניסה לצריף-הילדים הירוק של המשק, חפר חור בחצר וניפץ את השמשות והקירות של הצריף, כשיצאה עידית מן המיקלט, התיישבה בין ההריסות, חיבקה את בוכתה. זוהי התמונה המסמלת את הימים האחרונים של השנה השמינית לקיום המדינה. כי עידית, הוריה וחבריה — אנשי-הספר האלמונים

רוצח שנהרג: שליחותו האחרונה של פידאי

וכל הרהיטים נשברו. את ישראל לא ראיתי רק אחרי רגע מצאתי אותו. הוא היה מכוסה בדיקט ואבנים. הדיקט הציל אותו."

גם בבית רוזנראך התרחש נס דומה. הסביר משה רוזנראך בעניים דומעות: "שכבתי במיטה עם שני הילדים שלי. בני השלישי שכב לבד. פתאום התעוררתי וראיתי שאני לא במקום- ששם שכבתי. הכל היה הפוך והרוס. לא קרה לנו כלום. רק בני יעקב (8) נפצע."

מ לאי התחמושת וחמרי החבלה אול. הפידאיון החליטו לחזור. אחת החוליות הגיעה לשפך נחל סוכרירי, ליד גן יבנה, המתינה על חוף הים. במקום זה, הושמדה כעבור כמה שעות בקרב עם יחידה של משי מר הגבול. הקרב ארך ארבע שעות. סמל משטרה, שהסתער על המרצחים, נהרג. ב-סוף הקרב נשארו פזורות על הקרקע חוליות חמש גוויות של פידאיון. שליחות-המתת שלהם באדמת ישראל הסתיימה.

החוליה השנייה חזרה בדרך אחרת. בדרכם, פוצצו את הבאר בפרדס של ידמרדכי.

מארב ישראלי, הבחין בחוליה העולה על קו הרקיע. סיפר אחד מחיילי המארב: "אחרי ששמענו פיצוץ, ידענו שהם כאן. כעבור חצי שעה ראינו אותם כנאש הגבעה. הם פטפטו וזלזלו בכללים היסודיים ביותר של שדאות לילה. שמענו אחד מהם אומר ב'ערבית: 'גדמה לי שיש משהו כאן.'"

"נתנו להם להתקרב עד למרחק 50 מטר ואז פתחנו במטח יריות ורימונים. אחד מהם נפל. היתר, ברחו בריח לירות. אבל זה שנפל פתח עלינו באש. לא ראינו בדיוק היכן הוא. הוא ירה וזרק רימונים. שינינו את עמדותינו בכל פעם. ככה זה נמשך שלוש שעות. הוא קרא לחבריו שיבואו ויקחו אותו. בבוקר מצאנו אותו מת."

היה זה פלשתאי בגיל 25 הוא שכב במורד הגבעה, כשריאתו המינית מנוקבת ו-רסיס רימון בערפו. הוא היה לבוש מדי פידאיון, נעול נעלי-התעמלות. את גופו כיסר גופיה, חולצה ואפודה. בכיסו נמצאו מספר תמונות במדים, פתילי בטחון, נפצים וקופסת גפרורים. היה רשום עליה באותיות אנגליות: "מייד אין ס.ס.ס.ר."

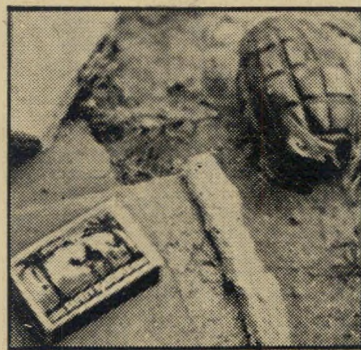
יתר חברי החוליה שילמו גם הם בדמים. בקרב-אש קצר נהרגו שניים. אחד נפל לבור עמוק ונשבה. אחד בלבד הצליח להתחמק חזרה לשולחני המצריים בעזה.

בלילה. הרחובות הראשיים המו ממטיילים, אנשים הצטופפו להאזין לחדשות, בת-הקפה היו מלאים. אבל בפרברים, בסימטאות הי חשוכות ובמעברות צעדים ספורים ממרכז העיר, חיכו אנשים עם נשק.

הם לא היו חיילים. לאחר יום עבודה, יצאו תושבי אשקלון לשמור על עירם. הם התנדבו בהמונים לליל שמירה, הצטופפו ב'מפקדת האזור בכדי לקבל נשק.

היה זה מחזה מיוחד במינו. במקום להסתגר בחדר בחוריהם, התיצבו אורחים להגן לא רק על בתיהם כי אם על חיי שכנים ורכושם.

תימני זקן התבלט במיוחד. "תנו לי נשק!" ביקש. "אני רוצה להכות להם כדי שידעו שאי-אפשר לעשות מה שעשו במגדל ולצאת מזה חיים!"

מאנגליה ומרוסיה. ליד גופת הפידאי החרוג נמצאה קופסת גפרורים-חבלה מירחיים מתוצרת רוטית ורימון תוצרת אנגליה.

אולם הוא בחר לו אזור פעולה חדש, 40 קילומטר מזרחית לניצנים.

ב מקום שעמדו לפני שנים זה על גבי זה בתי החימר של הכפר הערבי סואפיר, דרומית לבאר טוביה, משתרעים עתה שני טורי בניינים אדומי-גג של מושב שפיר. בבית משפחת ביטרמן נערכה בערב יום ראשון התייעצות דחופה: כיצד לחגוג את יום ההולדת של בן השכנה יחיאל רוזנראך בן החמש.

סיפרה צילה ביטרמן: "בדיוק כשהחלטנו איזו עוגה לאפות, שמענו התפוצצות בבית השכן ותיכף אחרי זה בבית שלנו. היינו ב'מרפסת. רצתי לחדר לראות מה קרה. ישראל בני (4) היה ישן שם. ראיתי שהקיר מתמוטט

ו והי גוויתו של אחד הפידאיונים. בליל שבת עבר את גבול רצועת עזה. הוא לא היה לבד. חמוש בתת-מקלע שהדי קרל גוסטאב, עמוס רימונים וחמרי חבלה, צעד מוחמד בתוך קבוצה של עשרה פידאיון. זה היה לילה אחד בלבד אחרי הרעש הגדול ברצועה. הוא וחבריו עברו את הגבול ב'מקום שחוצה אותו מסילת הברזל הישנה לעזה, בין ידמרדכי וארז.

הם הלכו כל הלילה. בטרם האיר היום, גמעו העשרה למעלה מ-60 קילומטר מבלי שאיש ירגיש בהם. רק כמה מעובדי הפרדס הגדול בידמרדכי הבחינו בשבת בסימני חנייה של קבוצת אנשים בתוך הפרדס.

כל השבת לא הראה מוחמד סימני חיים. רק עם רדת הלילה יצא ממחבואו. אותה שעה כבר היו חוליות אחרות של הפידאיון פעי'לות בגורה המזרחית, ארבו למכוניות בכביש באר-שבץ.

ה שעה 8.20 היתה שעת האפס. קבוצתו של הפידאיון נחלקה לשניים. אחת החו-ליות הפעילה מטען חומר-נפץ שהוצמד ל'מכון המים מדרום למגדל אשקלון. חוליה שניה פעלה כמה קילומטרים מצפון לעיר. היא המטירה אש על ניצנים, פוצצה מגוועי טרקטורים שעמדו בשהה, הפעילה לבנות חבלה ליד גשר רכבת קטן.

עיקר הפעולה התבצע בשעה מאוחרת יותר. סמוך לחצות, הופיעו הפידאיון וחבריו ב'אשקלון עצמה. הם הגיחו מצפון, מכיוון בית הקברות המוסלמי נכנסו לרחוב הראשון. סיפר אהרון יחיאל (24), נהג תימני הגר באותו רחוב: "בשבת בערב היה שמח אצל משפחת ידע, השכנים שלנו. הבת שלהם מזל התארשה ביום חמישי ובשבת עשו מסיבה לשכנים. היינו מדברים, שותים יין ורוקדים.

"ב'11 הלכתי הביתה עם חבר לדבר קצת. פתאים שמענו התפוצצות. חשבתי אולי פגזים, או משהו כזה ואמרתי לחבר שלי להיכנס מתחת למיטה. נכנסנו קצת מתחת למיטה. אחרי רגע, כשפסקו היריות, תפסתי מקל ויצאתי החוצה. ראיתי את המכונית שלי עולה באש. זרקו סמרטוטים בוערים לפני.

"כיביתי את האש בידים ונשרפתי. איך שאני מכבה את האש אני שומע צעקות אצל השכן. צעקתי: 'שקט שמה!' וענו לי שיש הרוגים. נכנסתי לחדר, ראיתי אנשים פצועים ודם. היה הרבה עשן וחורים בקיר. האמא של מול שכבה על המטה, מתה, ומזל בעצמה נפצעה. רצתי להביא אמבולנס."

ה זא ובני לויתו שוב נעלמו למשך הדיקה היום. טבעת צבא ומשטרה הלכה והת'הקה סביבו. אשקלון ציפתה לו כי ישוב

מכונית משק להב הותקפה ביריות והו'עלתה באש על נהגה מרדכי בורגין. נוסעת אחרת שנפצעה, הצליחה לזחול ולהמלט.

מכון המים של מגדל אשקלון שימש לא פעם מסרה לחבלות פידאיון. פיצוץ ליל שבת הבקיע אך חזר במגדל, לא גרם נזק רציני.

מוזון מושחת. משה זילברברג, נהג מבאר'שבע, שנפגע בידו מיריות, איבד את השליטה בהגה והתהפך עם מכוניתו עמוסת התוצרת.

אמא, אבא והבית החרב

שתי התפוצצויות שהחרידו ביום ראשון בלילה את מרחבי הדרום פגעו בשני בתים במושב שפיר. ליד כל בית הונח מטען של כעשרה קילוגרם חומר נפץ. מהדף ההתפוצצות התמוטטו שני קירות, נבקעו התקרות, התפוצצו זגוגיות ברדיוס של קילומטר. ביתה של משפחת ביטרמן (למעלה) נפגע ביותר, אולם בחדר היה רק בנם בן הארבע, שלא נפגע. משה רוזנראוך (למטה משמאל) ישן ליד הקיר שהופצץ, הועף באויר ונשאר בחיים. רק בנו בן השמונה נפגע מהלם וסובל משטף דם. שרה רוזנראוך (למטה מימין), ניצלה אף היא בנם מפליא.

נרות לנשמת הסבתא

אורחים בלתי־קרואים הופיעו למסיבת האירוסין של מזל ידעי בעיר הישנה של אשקלון. חדר המשפחה היחיד היה מלא קרובים ואורחים שבאו מרחוק ונשארו ללון במקום. בדיוק בחצות הוטלו שלושה רימונים לתוך החדר. שניים מהם התפוצצו, הרגו את הסבתא שודי ידעי (65), לא פגעו בנכדה מיכאל בן העשר שהיה חבוק בחיקה. הכלה מזל נפצעה. רימון נוסף לא התפוצץ, מאחר שנזרק יחד עם הנצרה. מיד לאחר ההתקפה, מיהרו תושביו של הרחוב בפריזמות אחר הרוצחים, שנמלטו לכוון צפון, לעבר בית־הקברות המוסלמי השכן באיזור זה התגוררו במשך שנה לאחר קום המדינה כמה מתושבי מגדל הערביים. תושבי הרחוב טוענים שזיהו את המתקיפים כתושבי המקום לשעבר.

הוצבו בדרכים למניעת מעבר מכוניות בדרכים מסוכנות שבהם הם עלולים להיות מופתעים ממארב. אותה שעה ערכו משקיפי או"ם (שמאל) חקירות על מאורעות ליל שבת. לא היה כל ספק בדבר כונתם של התוקפים: כל הסימנים העידו כי הרוצחים פעלו לפי הוראות הצבא המצרי.

מגדל אשקלון דמתה בלילה שלאחר הרצח ליישוב ספר מוגן ומבוצר. עשרות תושביה, מזועזעים לאחר הרצח, התנדבו לשמירה, הקימו לעצמם חיל משמר עירוני — הראשון מסוגו במדינה. השומרים סיירו במקומות התורפה, הרגיעו את התושבים הנפחדים שחזרו לישון בשלוה. משמרות נוספים

„הבו לנו נשק!“

שבת אחים גם יחד

הפגז הראשון רעם בי חלל. בני העיר המפור נקים לא למדו עדיין ל הבחין מי יורה על מי, אולם הם שמעו את האז

עקה: נכנסו למקלטים. בחוג מתנפצים הפגזים והפצצות. בבונקר העמוק הכל נראה בטוח מתנדבי העבודה התלאביבים מתכוננים לשוויה ארוכה, מנצלים את הפסקת העבודה, נחים.

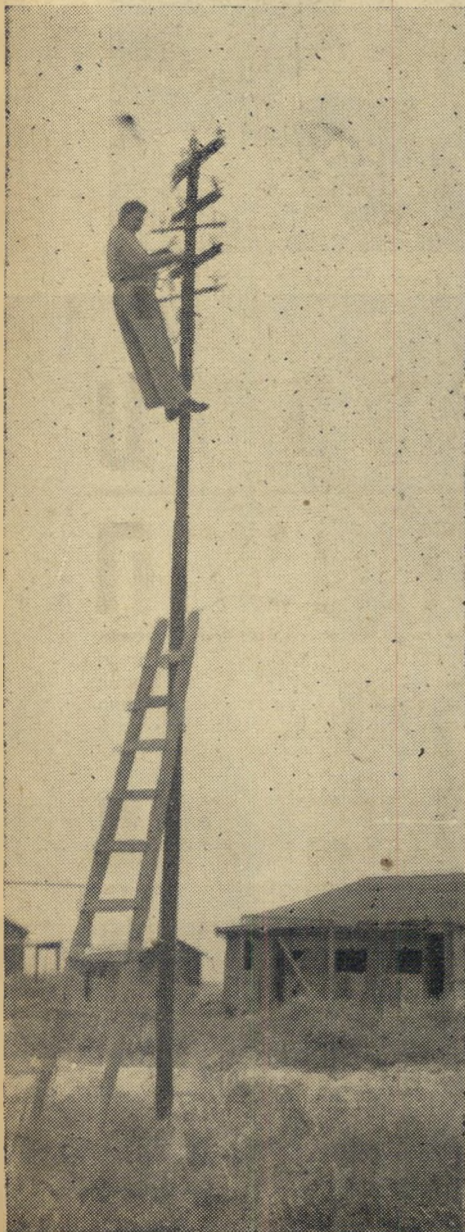
„לא נזוז מפה!“

מרי אור, תלמידה בת 16 מהכיי תה השביעית של גמנסיה הרצי ליה, נהנית מהארוחה בחדרי האוכל של נירים. מטביה נטוש קרב אמיתי. התלמידים התגייסו

לעבודה בעמק, אולם כששמעו הוריהם על הונלקות המאורעות, שלחו שני אוטובוסים כדי להחזירם העירה. התלמידים הכריזו על מרד, הודיעו להוריהם שלא יזוזו. למרי ולרבים מבין חבריה יש כבר יבלות על הידיים. הם ישארו במשק עד היבלה המרה האחרונה.

„מחושמל!“

האווירה בעיר השלושה היא קצת מחושמלת. גרם לכך, בין השאר, הפגז המצרי שחתך את כבלי החשמל במשק עיר השלושה. אחד מחברי המשק מתקן אותם. מימין: צריף הילדים, שנפגע עלידי פגז בהפצצה האחרונה.

תמונה זו צולמה בשעת אמונים של חיל התותחנים. הרמה הגבוהה של הכושר המקצועי שהושג באימונים אלה, באה לידי בסוי במאורעות השבוע, בהם מילא חיל התותחנים זו הפעם הראשונה תפקיד מרכזי במלחמה הזעירה הנטושה זה שבע שנים לאורך רצועת עזה. סיבה נוספת למספר האבודות הרב היא כנראה מעוט החפירות ברצועה

„כאז אחד - אש!“

ראיון מיוחד

נקדימון רוגל, איש קול ישראל, עט כמו עתור נאים אחרים על עכברי הרצועה. מוטקה נענה ברצון. הוא חזר ממשימה שחדרה לכותרות.

שי לחייל

פליח של תפוח, בבקשה? החייל מקבל אותו ברצון ביום החמסיני, ביחוד כשהוא בא מידי בת'משק צוחקת ונחמדה בשזה'הגזר של נחל' עזו. חוסרי'ההתרגשות המוחלט של בני המ' שקים בקו הראשון מול הרצועה היה העובדה הבולטת של המערכה. אחרי יום ההפגזות.

עכברי הרצועה

הסמל בעל הזקן המתחיל, בולע ארוחה חסופה שעה שחבריו נחים מטביבו בפזזה האופיינית לחיילים קרביים בין תפקיד לתפ' קיד. אייאפשר לדעת אם בליה הבא יספיקו לישון. אפו של הסמל נשרט עלידי רסיס.

פקק תנועה

ליד נירים

ליד השלט של משק נירים נוצר בפעם הראי שונה פקק תנועה אמיתי. ליד הגיפ הלכך של האו"ם מתדיין קצין שבדי עם נציגי ישראל בוועדת שביתת'הנשק. אנשי הגרעין הנמצא בנירים עוקבים אחרי הנעשה בסקרנות, מבלי לייחס לו חשיבות מיוחדת. העיקר שהעבודה נמשכת. האם. קרה הבוקר משהו בסביבה? כן, באמת שמענו משהו ברדיו..."

מאמציו העיקריים של מזכיר א-ים דאג האמרשילד במסגרת שליחותו במרחב ירוקזו לפתרון בעיית הפליטים. האמרשילד יפעיל לחץ כבד על ממשלת ישראל להחזרת מספר ניכר של פליטים ואילו ממדינות ערב ידרוש יישוב קבע של חלק מהפליטים היושבים עתה במחנות לאורך גבולותיהן. האמרשילד יראה בהסדר כזה צעד ראשון לקראת שלום מרחבי.

מאבק חריף צפוי בפנים הממשלה, לקביעת קו מדיני חדש. ב. ג. קיבל לאחרונה את טענותיהם של כמה מראשי מפא"י כי תכנית שרת נכשלה למעשה, לאור סירובו הממושך של המערב להעניק נשק למגן לישראל. שרת לעומת זאת, ממשיך לטעון כי המערכה אינה אבודה עדיין וכי יש להמשיך בקו המדיני המתון שהותווה על-ידי צפה, אם כן, לחידוש סיכסוך שרת - ב. ג.

על רקע סיכסוך זה, קיימים סיכויים כי יונה כסה ישוב מהתפטרותו כמזכיר מפא"י. כיום, ידועים כל חברי מזכירות המפלגה כאנשי שרת.

שורה של שביתות תפרוץ במפעלים ובכתייחרושת שוי נים. שביתה צפויה גם בבתי-הספר התיכונים ובענפי הדפוס והמוזון.

אל תופתע אם מעתה לא יוזכר שמה של צרפת כירידת ישראל לעתים קרובות כליכך. יעקב צור, סגריר ישראל בצרפת, בא לישראל כדי להזהיר את שרי הממשלה ואת נציגי הציבור שלא להרבות בדיבורים על עזרת צרפת לישראל, מאחר שהצור פתים חוששים כי דיבורים אלה גורמים להחרפת היחסים בין צרפת למדינות ערב.

גם גרמניה המערבית תסי תיוג מתמככה גרווייה בישראל. כבר עתה נתקלת ממשלת בון ביחס בלתי-אוהד מצד מדינות ערב, בגלל יח"י סיה ההדוקים עם ישראל - יחסים שי נבעו בראש וראשונה מיזמתו האישית של ראש ממשלת בון קונרד אדנאור. גרמניה המערבית, המשתדלת לכבוש עמדה ראשונית בשוקי ערב, עלולה לא להזדקק בקשירת יחסים דיפלומטיים עם ישראל.

לעומת זאת, ישתפרו יחי סי ישראל עם בלגיה והארצות הסקנדינביות. שיפור זה יבוא כפי צוי מתוכנן מצד המערב על איתמיה בצבאית בישראל.

ח"כ "לאחדות העבודה" בראהרן יצא בקרוב בשליחות לחוקי-ארץ. המסע, שינוצל לצרכי המגנבית המאוחדת בארצות-הברית, יש מש גם הכשרה לקראת תפקידים דיפלו מטיים שיוטלו על בראהרון בסוף קיץ זה.

יתכן מאד כי בקרוב תקי כל צו גיוס-חובה לעובדות ברי צורים במשקן הספר, אם לא תצא עד אז כמתנדב. צעד זה נראה כבלתי-ימנע, מאחר שהתברר כי אין להסתפק בעבודת המתנדבים.

גם כוסך יצטרך לשאת חלק נרחב יותר ממעמסת מצב החירום הכללי. מבחינה מעשית, יתבטא הדבר בהעלאה כללית של המיסים וההיסלים, שיגיעו בקרוב עד כדי מחצית הכנסתך החודשית הקבועה.

הריבית שאתה משלם עבור הלוואות תוגדל בקרוב, בעיקר בקופות המלווה והבנקים העממיים, העוסקים בהדי וואות בסכומים קטנים. הדבר יכנס לתוקפו עם תום הדיונים המתנהלים עתה בין מנהלי מוסדות אלה לבין נציגי האוצר.

עליה ממשית צפויה גם למחירי החלב והביצים. הממשלה עומדת לקבל את הצעת תנובה, המתחייבת בשיווק סדיר של מיצרכים אלה, אם יבוטל הפיקוח עליהם ותאופשר העלאת המחירים.

שלמה צימרמן, חבר הנחלת צי"ם שנתפס בזמנו בהברחת מיצרכים מנמל חיפה, יסוּך ממשרתו. עם סיום החקירה הפנימית המתנהלת נגדו, יועבר להנחלת חברת השקנות-ההון ההסתדרותית בארצות-הברית אמפל, בה משמש אחיו, ברוך צימרמן, אחד המנהלים. ברוך צימרמן הוא נציג אמפל בחברת לפידות, התגאה בכך שעזר לגלות את מעילותיו של שלום רון, מזכיר חברת זו.

משרד החינוך והתרבות יפריע לפיתוח האוניברסיטה, החולקת ומוקמת בתל-אביב. משרד החינוך והתרבות קיבל את טענת הנחלת האוניברסיטה העברית בירושלים כי הקמתו של המוסד החדש עלולה לשבש את פעילותה התקינה של אוניברסיטה העברית ולחבל בהכנסותיה.

בשורה לחברי קופת-חולים המתכננים חופשת-נופש או הבראה: הנחלת המוסד ההסתדרותי עומדת לרכוש בתי-מלון מפוארים נוספים, בעיקר בירושלים ובחוף השרון, כדי להפנס לבתי הבראה ומרגוע לחבריה.

העם מלחמה בגבול עזה

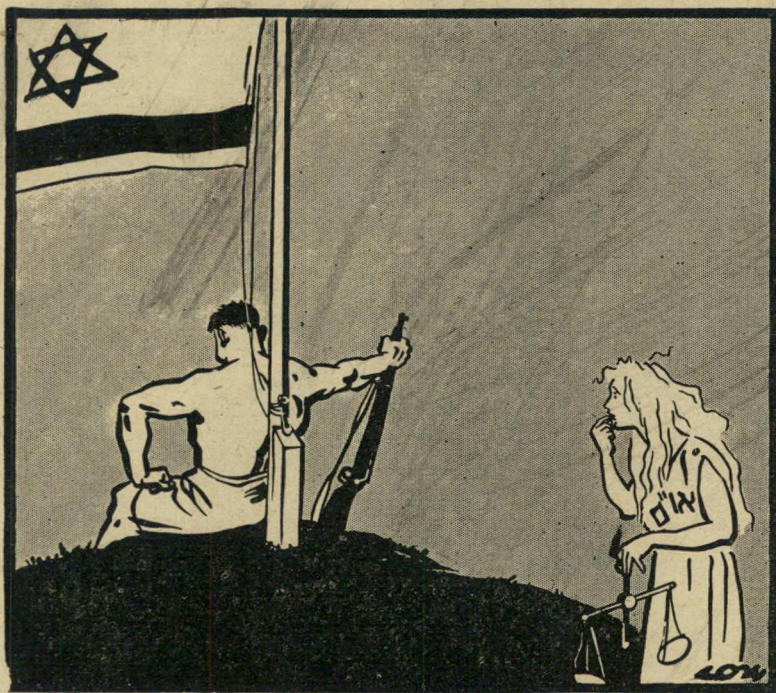
(ראה שער)

בתל-אביב היה נדמה כי המלחמה עומדת לפרוץ בכל רגע. אורחים עצבניים הקדימו לקום בבוקר, הפעילו את מכשירי הרדיו, כדי לשמוע את החדשות האחרונות. הם לא היו בטוחים שהמלחמה לא פרצה שעה ש נחרו בלילה במיטותיהם.

רק במקום אחד במדינה לא הורגש שום סימן של עצבנות. זה היה במרכז המערכה, באותה רצועה שטוחה ומרויקה הקרויה, כי בלשון הרדיו, "גזירת כיסופים".

ריח הרצועה. מי שנכנס למחרת יום ההפגנות לנירים, היה יכול לפקפק אם אמנם הגיע לכתובת הנכונה.

הוא ציפה לפגוש באנשים אדומי-עיניים ומרוטי-עצבים אחרי לילה של נדודי שינה. תחת זאת מצא את בני המשק, רובם ארי-ישראלים בסוף שנות העשרים, אוכלים בנחת את ארוחת-הצהריים. העבודה התנהלה כרגיל. איש לא התרגש. לגבי אנשי נירים היה זה יום ככל הימים, עוד תקרית בגיורה המועדה לתקריות.

"בכוח הנשק" (דו, 1948) שום דבר לא השתנה

היה הבדל בולט בין מצברות שלו זה לבין האחירה המתוחה ששררה במקום למח"רת תקרית האניוויס. אז פסקה העבודה כליל, הגברים רצו מסביב לעמדות, מוכנים להתקפה רבת. הפעם לא האמין בכך איש. עכברי הרצועה מצויידים בחוש ריח מיו-חד-מיני, העולה על כשרונו של הפרשן המדיני המעולה ביותר במשרדי הקריה ו-בעתוני תל-אביב.

הם הרימו את אפם, הריחו באחיר והח"ליטו: "הפעם לא תקרית רגילה. יעבור בעוד כמה ימים!"

"טוב שאתם כך..." אותה שעה היתה גושה מלחמה אמיתית מסביב למשק - אולם מלחמה שונה מזו שתוארה בעתוני הערב. שדה-המערכה היה מכוסה אוהלים, בהם רצו כמה עשרות תלמידי הכיתות ה-שמנייות של גמסיה הרצליה. הם באו לעבר זה של שבועיים במסגרת פעולת הגדנ"ע.

כצהריים הופיעו לפתע שני אוטובוסים ריקים. כמה מהורים שמעו את הידיעות על התקריות, מיהרו לשלוח לבניהם תחבורה הביתה.

ההורים לא הכירו את בניהם וכוונותיהם. הילדים המפונקים לא חלמו כלל לחזור ל-ספסל הלימודים. רוח המרד עברה בין אוהלי הנוער. הם סירבו בהחלט לזוז.

בערב הופיע מפקד הגדנ"ע, רם רון, אישר שהגדנ"עים יישארו במקום, ימשיכו בעבודת דת הביצורים. "יותר טוב שאתם כך מאשר שתהיו להיסק", העיר קצרות.

המתנדבים מן העיר - גדנ"עים, חברי

תנועות-נוער, מורים, סועלים - היו סימן הדרך הבולט ביותר בנוף. בפעם הראשונה מאז קום המדינה הפגינו את העובדה ש הקרב על הגבול אינו בחזקת מלחמה-פרטית של המשקים, אלא ענינו של העם כולו. אחדים מהם, כמו מתנדבי בני-עקיבא, עוררו התלהבות ממש בלב בניה-המשקים.

בעיה שלא נפתרה: כיצד יצפה העם את המשקים שכבר הוציאו מאות אלפי לירות לביצורים, לפני שהמדינה נזכרה שהדבר נוגע גם לה.

הניצוץ הראשון. התקריות עצמן, ש-כבר קצרו עשרות הרוגים משני עברי ה-גבול, התחילו כמעט במקרה. על אף האש-מות רוחחות משני הצדדים, אין כמעט ספק שאיש לא התכוון במיוחד להצית את המדור. רה, כמו רוב התבערות בשדות המרחב, היה מספיק ניצוץ אחד כדי לגרום להתלקחות רבת.

הניצוץ נדלק כאשר הותקף סויר ישראלי על הגבול. "בצד הישראלי" קבעו הישרא-לים. "בצד המצרי", טענו המצרים.

כדי לחלץ את האנשים, היה צורך להפעיל תותחים. היתה זאת הפגזה קטנה, שלא נר-עדה לגרום נזקים גדולים בצד המצרי. אולם המצרים פתחו בהפגזת-תגמול, פיזרו את פגזיהם בנירים, עיך-השלושה וחל-עוה, גר-מו נזקים מועטים.

עתה הגיבה גם ישראל, בהפצצה שקצרה בצד השני למעלה מששים הרוגים, למעלה ממאה פצועים. ההבדל העצום במספר ה-בידות נגרם על-ידי דיוק הקליעה וטיב ה-ביצורים במשקים הישראליים, חוסר המק-לטים מעבר לגבול.

אולם לגבי העולם היה דחקא מספר האב-י דות קובע. כמו אחרי תקרית כינרת, הר-פיעה ישראל שוב בדמות תוקפנית ונק-מנית.

חשבונו של דיקטטור. בנשימה עצר-ה ציפו הדיפלומטים למהלך הבא, שהיה שייך לגמאל עבד אל-נאצר. אחדים האמינו שיפתח במלחמה, יפעיל את נשקו החדש.

אין ספק שהקצין המצרי עמד במצב קשה. כדיקטטור צבאי, היה עליו להוכיח לעמו שאי-אפשר להכות במצרים ללא עונש. אולם מאידך לא היה לו שום חשק להיגרר במל-חמה לפני שצבאו מוכן ולפני שהעולם הער-בי מאוחד תחת פיקודו.

על כן באה תגובה מסוג אחר לגמרי: זולה למצרים, מכאיבה לישראל. שוב הופ-עלו הפיזיון, אנשי כיתות-המתאבדים ש-חדרו עמוק לשטח ישראל, ערכו סידרה של התקפות "פגע וברח". הם השאירו מאחר-ריהם את חותמם: גויות נרצחים, מכוניות שרופות, יללת הפצועים.

חשבונו של עבד אל-נאצר: אם ישראל תגיב על-ידי פתיחת מלחמה, תהיה היא ה-תוקפנית, ביחוד כשהדבר קורה ערב בואו של מזכיר א-ים לישראל. אם ישראל לא תגיב, יישאר הוא המנצח שאמר את המלה האחרונה.

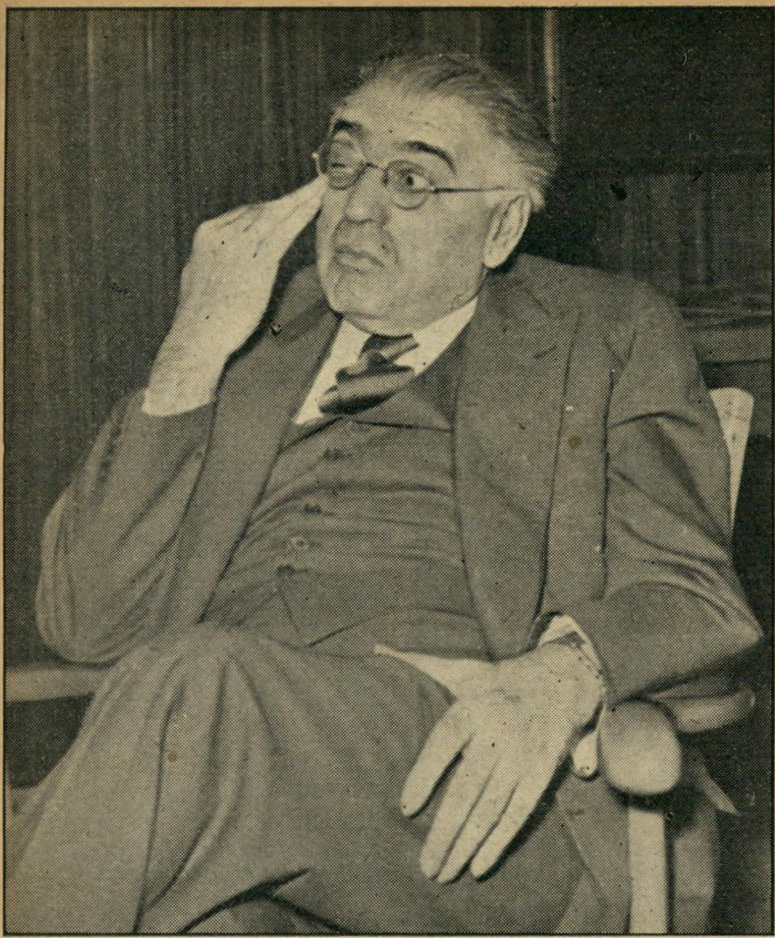
חשבון זה סוכל השבוע על-ידי צה"ל, שהוכיח יעילות מדהימה בלחימה נגד ה-פדאיון.

מדיניות

אדם סימפטי

אלוף יוסף אבידר לא ידע אם לחייך או לזעוף. המחמאה שיצאה מפי שר-החוץ ה-סובייטי היתה מיוחדת במינה. אמר ויא-ציטלב מולוטוב: "אתה יותר סימפטי בי-עניי מאשר האיש שאתה מייצג!"

"האיש שאתה מייצג" לא היה אלא משה שרת, שר-החוץ של ממשלת ישראל, שביקר אצל מולוטוב בשעת ועידת שרי-החוץ של

ציוני סילבר
בית לבו או ראש לבן

הודעתו של גי מולה, כי מנוי וגמור עם צרפת ללחום בפאנאיסלאמיות. "מהי האמת על...?" אולם לא הודעה מהפכנית זו של ראש ממשלת צרפת גרמה לבהלה הגדולה. חשובה הרבה יותר הייתה הידיעה שמעליה, שקוצצה באופן אכזרי בגליונות החישים.

"מהי האמת על חיסול בנק יפת ופויכט-ונגר?" שאלה הכותרת. ובסוף הידיעה הודיע הכתב הכלכלי: "לחזיון השמועות על מגמת פויכטונגר לחסל את עסקי הבנק בא-רץ ישנן שתי עקבות... פקיד גבוה לשעבר של בנק לאומי לישראל רכש חלק ניכר מ'מניות בנק פויכטונגר..."

בגליונות החדשים שאלה הכותרת רק "מהי האמת על חיסול של בנק יפת?" ואילו בנוף הידיעה חסר אותו קטע בכלל. הודעתו של גי מולה לא מללה את החלל הלבן. **התקפת לב.** צנורה מאוחרת זו על דברי הכתב לא הספיקה. למחרת היום הופיעה בראש העמוד האחורי של ידיעות אחרונות ידיעה יפה: "בנק פויכטונגר מג' דיל הונגרי, בתוספת הערה כי "נפלה טעות במסירת הידיעה של כתבתנו... אנו מצטערים על הטעות."

באותו יום רביהתרגשות ירדה עוד מכה על הכתב: "ד"ר זיגברט פויכטונגר, הידוע המספטי של הבנק וכן משפחת מגה-ליה, נתקף לפתע בהתקפת-לב ונפטר."

עתונות

"ענין חמור!"

למחרת היום בן חזרו פדויי השבי מדמ' שקי, פתחו מאות אלפי אנשים את עתונותי המ, חיפשו את תיאור המאורע האנושי הגדול. היכתה להם אכזבה: העתונים הבי-אורק סיפור יבש של עצם העברת השבוי יים. אף מלה, אף שיחה, אף ברכה מהשבו-יים לא הופיעה.

היתה לכך סיבה פשוטה: קציני הצבא שאירגנו את כל המאורע, לא סברו כי ל-אורה הישראלי ישנה זכות כלשהי לקרוא על המאורע בעתונות שלו. הם שמרו סקופ ל-שבועון הצבאי במחנה, בעל התפוצה הקטנה בשוק האזרחי.

לא היה זה מינהג חדש. כבר למחרת פעולות חץ יוניס ועזה הכריזו העתונים חרם על המחנה. בשל העדפתו הבלתי-הוגנת על-ידי אנשי-צבא מסויימים על העתונות הכללית — העדפה שהזיקה באורח חמור ל-

(המשך בעמוד 12)

השבוע, שבועיים לפני פתיחת הקונגרס הציוני, שעליו להזיק את העולם היהודי להגנת ישראל, נכנס אבא הלל סילבר למסור, סו, חזר לאבריקה. הוא לא ישתתף בקונגרס.

חגים

בין חלמית לתרנגולת

משרד החינוך והתרבות, שדרש החודש מכל יהודי טוב לחוג את יום העצמאות על חלמיות במיץ עגבניות ותרנגולת ממולאה בורגול כסמל לקיבוץ הגלויות, לא נשאר יחיד לאורך ימים. השבוע הצטרף אליו יהודי די מוזקן וחובש כיפה, שהוציא לאור ביוזמתו עצמו הגדה ליום העצמאות, בה יקראו המוני בית ישראל בין אכילת החלמיות לתרנגולת.

"איפה ההתלהבות והתרוממות הרוח ש' צריכה להתעורר בכל יהודי ויהודי שלב הם פועם בקרבנו?" שאלה ההגדה החדשה, ש' מחירה 500 פרוטה בארץ 500 סנט בחוץ-לארץ (להשיג בכל הקיוסקים). "וכי ישאלך בנך מחר מה הן הסיבות שגבמנו לתקומתה של המדינה... על זה השיב דוד בן-גוריון הנערץ מאד: כי עם ישראל קם לא לפי נס אחד כי אם על פי נסים רבים."

משחו גם על קולומבוס. המחבר, ד"ר יהודה הכהן למשפחת מאירוב, אח חתיק של לשכת בני-בית ושל לשכת השלד שה בחולון, לא התעצל גם למנות את הנסים, המסומנים במספרים מאחד עד תשע. נס מספר שש, למשל: "קולומבוס בשעתו גילה את אמריקה ועם ישראל בימי הפרעות ברוסיה מצא מקום מקלט שם... ופעמיים אחינו בני בריחנו משם משיטים עורה ותמי' כה ביד רחבה."

כל קורא היה עולל לחשוב את החוברת לפירסום היתולי מיוחד במינה, אילמלא באה בראשו המלצה מכובדת ביותר: "החייבו זה עבר תחת הביקורת של כבוד הסופר והמשורר הנכבד דוד שמעוני, וסמך ידיו עליו."

המשק

הבדל קטן

היה זה יום קשה בשביל שמחה הולצ-הנדלר, מפיצו של ידיעות אחרונות. היה עליו לבקר בכל הקיוסקים, לקחת את גליונות עת' ולימסור תמורתם גליונות אחרים.

לקיוסקאים לא היה אכפת. גם הקור-אים לא הרגישו בשום הבדל. רק חדיהמי-כס יכלו לשים לב לכך שבמספר הרביעי נוספה לפתע מסגרת קטנה, שהכילה את

בעיר העברית הראשונה שני גראם מן ה' בשר הטמא ליום.

מפלגות

אצולה יחפנית

אחד המימכים המוזרים ביותר בעולם חבוי אישם במשרדו של משה שרת. זהו זכרון-דברים בכתב, שנחתם על-ידי שר החוץ ושני נציגים של הפועל החזרתי, יצחק רפאל וד"ר ישראל רוזנברג. תוכנו: תמורת תמיכתם של השותפים הדתיים בקואליציה ב"ק הנוכחי של משרד החוץ, ישתף מש' רדיהחוף את הדתיים במנגנון שרותי-החוץ של המדינה.

במלים אחרות: אם יעזרו הדתיים לשרת לעמוד מול דויד בן-גוריון, יתן להם שרת כמה פרוסות מן העוגה המתוקה ביותר של הממשלה — משרות נציגויות ישראל בבי-רות העולם.

מפרעה שמנה. הדתיים לא התמהמהו, הודרו להגיש לשרהחוף רשימה של כמה עשרות מועמדים. היא כללה את כל העס' קנים הדתיים שלא נקלטו במשרות העליונות של מפלגותיהם: עורכי-דין שלא הצ' ליחו להקים לעצמם משרדים משגשגים, קצינים משוחררים שלא נקלטו בחיים האזרחיים ואנשים כושלים אחרים. קרא להם בולזול אחד מחבריהם במפלגה: "אצולה יחפנית!"

בי. גיי. לא התלהב כלל לשבץ את בעלי-הכיסות במנגנון החוץ. אם לשתף את חברי-הקואליציה במשרות, טען בדק, הרי מגיעה זכות קדימה לאנשי מפ'ים ולאחוזות-העבודה. אולם לכך התנגד שרת. "במזרח יהיו אנשי השמאל אהודים מדי, ועל כן אי-אפשר לשל' חם לשם. במערב יהיו אנשי השמאל שור' אים מדי, כך שגם לשם אי-אפשר לשלחם."

עד שתלובן הבעיה בין ראש-הממשלה ו' שרהחוף שלו, תצטרך האצולה היחפנית להודיין בסבלנות. גם לשרהחוף אין הדבר בוער: הוא כבר קיבל מפרעה שמנה, בצד רת תמיכת הדתיים בממשלה בקו שלו ב' חודשים האחרונים.

ציונות

ונהיג בשר ודם

בימים עברו לא היה קיים ציוני קיצוני יותר מאשר אבא הלל סילבר. בימי המאבק נגד הממשלה הבריטית, תמך כמעט בגלוי באצ"ל, קיטר על הקו המתון של דויד בן-גוריון, דרש פעולה נמרצת וחמורה.

בשבוע שעבר, כשנפרדו מנהיגי המדינה מאבא הלל סילבר, נאלצו להסיק מסקנה עגומה: עתה, כשהמאבק נטוש נגד הממ' שלה האמריקאית, נעשה אבא הלל סילבר מתון מאד מאד.

תפקיד הפוך.

סילבר הוא רפובליקאי, בן מפלגתו של הנשיא איזוהואר. רבים קיח כי כבוא העת ישמע את דרישות ישראל באונוי צמרת מפלגתו, יאיים עליה בנקמת הבוחרים היהודיים באמריקה.

אולם בימי שהותו של סילבר בארץ, נסתי' בר כי המצב כמעט הפוך. פה ושם נתעורר החשש כי סילבר בא לארץ דהקא בשליחות הצמרת של המפלגה הרפובליקאית, כדי ל' שכנע את ממשלת ישראל שלא תתקיף את הממשלה האמריקאית, תתן לענין הישראלי לשקוט בשנת הבחירות.

החשבוני: יותר קל לשכנע את דויד בן-גוריון שלא יפתח בריב עם ממשלת אמריקה, מאשר לשכנע את אייק שיתן נשק לישראל.

נסיגה שקטה.

סילבר סירב לבקר את בן-גוריון בשדה-בוקר, אך גילה ידידות רבה לראש הממשלה, שעודד אותו במאבקו נגד מתחרהו, נחום גולדמן. הוא נפגש עם ה-רבנים הראשיים אייזיק הלוי הרצוג ויצחק נסים, דבר שגרם לסערות-יוחות בקרב ה' יהדות האדוקה באמריקה, המנהלת מלחמה חריפה נגד הרבנות הרפורמית אשר סילבר משתייך אליה.

אולם פעולותיו בארץ לא יכלו לחפות על הבעיה הציונית הנושנה: שום מנהיג ציוני אינו שש למלחמה נגד ממשלת מולדתו, למען ישראל. כשהיה על סילבר לבחור בין הבית הלבן של אייק לבין הראש הלבן של בי. גיי, התכונן לנסיגה שקטה.

• סילבר הכחיש בתוקף את הידיעה של מעריב כי ילכו ביקר בבית הלבן, השתמש בדת אזורית. בזאת אישר את הידיעה ה' קודמת של העולם הזה (963), שבכלל אין לו עוד גישה לבית הלבן.

ארכעת הגדולים בגינה. הפגישה אורגנה בקושי, ושרת יצא ממנה במצב-רוח עכור.

מתחת לאפס. הסובייטים לא הסתירו מעולם שאהדתם למשה שרת היא כמה מע' לות מתחת לאפס. הם רואים בשרת אדם המייצג אינטרסים אמריקאיים, בניגוד לצרכי עמו.

אולם פליטת-הפה של מולוטוב, חמור ה' פנים, לא היתה הבעה ספונטאנית של רגשות אישיים. פרשנים מוסמכים בירושלים, ש' ידעו כי קיימת אפשרות של תזווה קטנה של בריה-המועצות לטובת ישראל, הסיקו ממנה מסקנה מפורשת. לדעתם רצה מולר' טוב לרמוז שאמנם תזווה כזאת אפשרית, אלא שהיא לא תיתכן כל עוד מכהן משה שרת כשרהחוף של ישראל.

דת

הגשמה אישית

קשה לתאר מוסד פחות יעיל מועדה ה' מורכבת משני אנשים, אשר בידי אחד מהם מרוכז כל כוח הביצוע. כזו היא ועדת' השרים המשגיחה על מתן-היתרי-עבודה לש' בת. חברה: גולדה מאירסון ומשה שפירא. במקרה של חילוקי דעות, לא מתקבלת הח' לשה, וגולדה מאירסון מוציאה היתרים כראות עיניה.

בשבוע שעבר החליט משה שפירא כי מלאה כוס חילול השבת. הוא ניגש לשפוך אותה, ואת לבו, בישיבת הממשלה, הרצה ארוכות על מצב חילול השבת בחרושת, שהוא בלתי-נסבל.

כן — כן — כן. ההרצאה היתה מעניינת, אולם דויד בן-גוריון הפסיק את השר המשופם בשאלה תקיפה: "אתה מכיר את מפעלי איסונג בטנטורה?"

"כן, השיב השר.

"אתה יודע שהם עובדים בשבת, בלי ל' כל היתר לכך?"

"כן, השיב השר.

"אתה יודע מי הבעלים?"

"כן, השיב השר.

בוה נסתים הרושיח, וגם הויכוח על חילול השבת בממשלה. לא היה שום צורך בהמשך. כי משה שפירא ידע, בדיוק כמו

דוחם-ישבת גניחובסקי
"אתה מכיר את הבעלים?"

דויד בן-גוריון, מי הם בעלי הכבשן מחלל' השבת: בני משפחתו של אליוו משה גני' חובסקי, אחד מראשי הצועקים חסם נגד חילול השבת במדינה. חבר הכנסת הרא' שונה והשניה, ומועמד מספר 16 של רשימת הפועל-המזרחי לכנסת השלישית.

מוצא טרר

סטטיסטיקה מיוחדת במינה מסר השבוע ראש מחלקת הכשרות של הרבנות התל' אביבית: העיר הגדולה ביותר בישראל צו' רכת 15 אלף קילוגרמים של בשר-חזיר לחודש.

לפי אומדנה זהירה זו, צורך כל תושב

מלווה את בחירת צרפת ובחירת ישראל בסידור

קוקטייל ונ

שתי ידידות. תרו נמוז וא זה ידידותית. בליל שפוט שמשו כאמצעי הבנה בין ב

השבוע הראשון של ביקור בחירת הנוער הצרפתי בישראל הוקדש כולו לטיוולים ולהכרת הארץ. בלויית אופירה ארו, צברית 56, פגשה תרו נמוז הצרפתי את בני הארץ מכל השכבות, העדות והגילים. היא למדה שירים עבריים, ביקרה בקיבוצים, ראתה לראשונה מטע בנות, רכבה לראשונה על גמר, אכלה לראשונה מנת חומם ופיתה טרייה.

תרו, אחות מתלמדת מעיירת רומאן בדרום צרפת, התעניינה בישראל מאז נערתה. היא זכרה כי בהיותה עדיין תלמידת בית-ספר, קראה בעתונים הצרפתיים את תיאורי קרבות מזחמת העצמאות יחד עם פרקי תנ"ך שתוארו את חי עם ישראל כמוזרתו הקדומה. עתה ביקשה לנצל את ההזדמנות וזראות כמו עיניה את המקומות שקראה אודותם. "בחדר האורחים של הורני, סיפרה, "תליתי מפה גדולה של מדינת ישראל אבל מעו- דם לא חזמתי שיבוא יום ואפקר כה ממש!"

השבוע השני של ביקורה היה מוקדש לחלק הרשמי יותר של מסעה. בהיותה נציגת רשמית של נוער מולדתה,

אופנה לבירת האופנה. לפני נסיעתה לצרפת, הוזמנה אופירה ארו לביקור בבית-מסחר לדברי ניריגה אסקו, שם ניתנה לה כמתנה חליפת צמר כחולה מתוצרת אלו. בחליפה זו תיצג אופירה ארו את האופנה הישראלית החדשה במיפגש הכללי של בנות כל העמים, אשר יפתח בקרוב בצרפת, ויימשך שלושה שבועות תמימים.

היורים ורצון טוב שפנו במסיבה שערך השגריר הצרפתי בישראל לכבוד בחירות צרפת וישראל. בצילום: השגריר משוחח בעברית עם אופירה ארו. במרכז: חברת ועדת השופטים יהודית אורנשטיין.

"בנוציר מרמוזאול!" אומר ראש עיריית תליאביב, חיים לבנון, לנציגת הנוער הצרפתי

"הכה נצא כמחול!" תרו נמוז וחילי רוקדים במסיבה, אישם במחנה צה"ל בארץ.

ציוד לדרך. אירופה בעונה זו של השנה, עלולה להיות קרה במקצת. יוסף איוניר, מבית המסחר איוניר, תליאביב, צייד את אופירה ארו במלאי של בגדים חמים וגם נאים.

קבלות הפנים הרשמיות בובע חקי

נתקבלה עליידי שגריר צרפת בישראל פייר זילבר כמסוכת קוקטייל בכיתו, אליה הוזמנו שלושת נציגות הנוער הישראלי ונציגי ציבור רבים. ראש עיריית תל אביב, חיים לבנון, אירח אותן אף הוא במשרדו ואילו צה"ל הזמין להשתתף בסדר הגינוי באחרון של פסח. כאשר עלתה למטוס, "איר פראנס" בסוף שבוע זה, בלויית אופירה ארז, היתה תרז נמוז מלאה רשמים מבקורה בישראל. "ארצכם היא ארץ נפלאה," אמרה לעתונאים שבאו להפרד ממנה. "היא גדלה ומתעצמת ממש למראית עיני. אני חושבת שלעם בריא וחזק כמוכם ראויה מולדת בריאה וחזקה. את אשר ראיתי ושמעתי אפיין בון כל בני גילי בצרפת. עד כה, הערכנו אותכם ומאבקכם רכש את אהדתנו. עתה נרחש לכם גם ידידות כנה."

הא ארז בשיי שפת-ידיים שני העמים.

עם המראת המטוס בדרכו לפאריס ולמיפגן הנוער הבינלאומי הגדול, שיומשך שלושה שבועות תמימות, העיר עתונאי זר שנכח במקום: "שם (במטוס) יש לכם שתי נציגות; אחת צרפתית ואחת צרפתיה."

על ראש האורחת... חייל נח"ל מניח על ראשה של תרז נמוז כומתה של צה"ל. היא התקנאה באופירה החיילת, רצתה גם היא לראות את עצמה במדים, לפחות לרגע קט.

"להיך בבקשה!" צלם יומן כרמל מנציח כמה תמונות במסבת הקוקטייל בבית שגריר צרפת בישראל, זילבר. הצלם נלווה אל האורחת בשעת טיולה בארץ, הכין חומר לאחד מיומני כרמל, שנראהו בימים הקרובים על מסך בתי הקולנוע שלנו.

ראש עיריית תל אביב, חיים לבנון, מראה לעלמה רמתי ולאופירה ארז את ספר האגדה המהודר, מעשה ידי הצייר הנזע ארתור שיק, בקבלת הפנים שנערכה להן במשרדו.

המפקדת והטוראית. אלוף-משנה שושנה גרשנוביץ, קצינת ח"ן ראשית, מברכת את הטוראית אופירה על בחירתה ומאחלת לה הצלחה בביקורה בצרפת. "ושתייצי אותנו כמו שצריך!" ציוותה המפקדת.

צרפת וישראל נפגשות. הנספחה ה-תרבותית, מנהל איר פראנס, נורית יעקבסון.

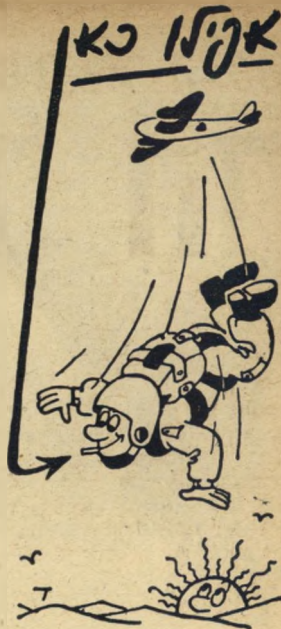

העיר מוננג עליידי ראש העירייה ל' אופירה ארז, לפני יציאתה לצרפת.

(המשך מעמוד 9)

מערכת ההסברה של מדינת ישראל. השבוע פנה אפילו סבלנות של עתון הקואליציה למרחב בפני הפלייה זו.

כתב בטאון לאחדות העבודה: "כבר היו פניות בעניין זה מצד מערכות העתונים, ועד הרמטכ"ל הגיעו. מסתבר כי שום דבר לא עור. או שהרמטכ"ל מתעלם מעניין זה, או שגם הוא נתן ידו לתופעה זו של החרימת העתונות. ... הגורמים הנ"ל חייבים לדעת כי העניין הוא חמור ובלתי-נסבל!"

הוא מעלן
דוגמא
 Dugma

הסגריה החביבה
 20 סיגריות 275 פרי
 20 אחים בזוטו בעמ' תב אביב

הרחקת שערות
 באופן תמידי ע"י גלים קצרים
טפול בפנים
 אינדיבידואלי
 שיטה אחרונה בהרחקת שערות
 מהרגלים
 לווטה סימון — שרה שטרן
 רחוב אלובי 81 תל-אביב

הניפו דגלים
לכבוד יום העצמאות
 הראו שהנכם יועדים לחוג את חגיגות
 גם מצלמת "פוטו ברנד" שייכת לחג:
 ירואנא הדורות הבאים איך חגגו
 בימינו את חג תקומת עמנו.
 את המצלמה והדרכה בשימוש
 תקבלו אצל
פוטו ברנד
 חיסה, רחוב החלוץ 31

לתשומת לב הגברות:
 ב-16 וב-17 באפריל
 מתחילים 2 קורסים:
 (1) קורס עם תפירת השמלות
 שלכן — למתחילות ול-
 מתקדמות.
 (2) קורס לתופרות, לקונפקט
 ציגורים ולמתקדמות —
 גזירה ומודליזציה.
 מידה וקונפקציה
 שיטה אמריקאית וצרפתית
 חדישה
בית ספר לתפירה וגזירה
ליאונורה
 תל-אביב, שלמה המלך 72
 על-יד גן החיות
 ההרשמה כל יום מ-9 עד 1
 מ-4 עד 7 בערב

עם חום המנדט. לנערים הצעירים, לא היה מה לעשות.

בין ילדירחוב תל-אביביים התארגן צבא מיוחד במינו. חייליו קראו לעצמם בהתרגב-רבות צבא הג'ונגל, הפילו את מוראם על אזרחים שלווים, ובעיקר על נשים. מדי פעם, רוקנו דירות מפוארות. עד אשר נתפסה הכנופייה וחבריה הועמדו תחת פיקוח קי צי-מבתן לנוער.

מאזן מיבצעים. היה זה הגרעין הראשון של כתי-הספר לערב לנערים עוב-דים, של יריות תל-אביב. השבוע התכנסו בבית-הספר העירוני בצלאל יפה כמה מאות צעירים לכנס הבוגרים הראשון של אותם כתי-הספר. בלטה במיוחד: חיילים אמי-תיים, במדי קצינים וסמלים של צה"ל.

נערי בית-הספר למדו כתנאים קשים בי-מיוחד. לא היה אחד מהם שלא נאלץ לעי-בוד שמונה שעות ליום, לפרנס את עצמו — ולפעמים את בני משפחתו. הם הכינו את שיעוריהם בשכחות, בחגים, בילו את מעט

הארץ
 ראש ממשלת ישראל הקולונל עברול נאצר (הארץ)
 צי פרטר, תל-אביב
 איש שדה בוקרה פיל מישמיש.

 סבורים כי בעקבותיה תועלה דרישה דומה מצד משלחת ישראל בדמשק. (הבקר)

בנימין רוט, פרדס חנה מובן מאליו. איי-אפשר להרשות למש-לחת הסורית לעשות כאוות נפשה בתל-אביב!

 ביום י"א באדר תש"ט נחת רוח יש-ראלי אל מול חוף מצדה, והשתלט על מצדות עין-גדי. (במעלה)

מאיר סגל, ראשון-לציון שנאמר: לא בחיל ולא בכוח כי אם ברוח, אמר יהוה.

 6.35 "השרים האהובים עליך". (הארץ) מרכזי דן, תל-אביב
 ואם אני איש אופוזיציה?

 מלכה סיימה בייס לאחיות בבומביי, וכאן עבדה במרפאת חופת-חולים. (דבר) אורה כהן, פתח-תקוה
 קול חתן וקול מחלה.....

 בעת סגירת הלגיון, הויכוח בכנסת נמשך. (ידיעות אחרונות)
 דוד בר, רמת-גן
 אמר היושב-ראש: "גלאב-גלאב-גלאב!"

בעזרת אמבטיית-שמש ואמצעים טכניים דור-מים. מעולם לא הורה להשתמש בתרופות. הטבעונות לא מצאה חן בעיני משרד הבריאות. נציגו, ד"ר נוח פרץ, שיכנע את ה-שופט, שזיכה את הסידוב בשלושת חודשי מאסר על-תנאי.

נשאלת שאלה פשוטה. אחד הנוכ-חים באולם, כתב הארץ אליהו מרקוביץ, לא השתכנע. פירסם כתבה מפורטת, אשר הסי-די הסידוב הזדרו לחלקה בין 120 חברי הכנסת, במלחמתם להכרת הרפואה הטב-עונית כרפואה ממשית.

השבוע הוזמן מרקוביץ הממושקף למשט-רת התנועה בחיפה. הוא חיטט במוחו, לא זכר שום תאונת-דרכים שראה כומץ האחי-רון. בתחנה הודיעו סמל שבא במיוחד מ-המטה הארצי כי הנו נאשם על פי סעיף 4 של פקודת המתעסקים ברפואה, האוסרת פרסומת לרופאים. מאמרו של מרקוביץ, טען הסמל, היה פרסומת לחסידוב.

הכתב חתם על ערבות עצמית, השתחרר עד המשפט, כששאלה אחת מטרידה אותו: כיצד יכולה כתבתו להיחשב כפרסומת לרופ-א, אם בית-המשפט קבע בפירוש כי ד"ר יוסף הסידוב אינו רופא?

דו-קרב לאור השמש
 רוחו הטובה של יצחק ברלש (29) שנכנס עם שניים מחבריו לקפה צבר בתל-אביב בי-צהרי יום אחד לפני חודש נעכרה, כאשר ראה את פאול ושקרון בא לקראתו.

המלים ששמע מפי פאול דמו לאלה שקרא בעשרות רומנים זעירים: "אתה בגדת בי יחד עם אחי. אני רוצה להרוג אותך." יצחק לא נבהל ביותר, ניסה להתעלם מ-קיומו של פאול שלא היה זה אימו הראשון. פאול, לעומת זאת, הציע ליצחק מה שנראה לו כהגיגה בהחלט. ללכת לשפת הים, לי-עקוף קרב סכינים, כגברים.

הרעיון הגברי לא קסם ביותר ליצחק, שהציע במקום זאת, שאם יש לו טענות, שיפנה אל אשתו.

יצחק הצליח להרחיק, בעוד מועד, את ידו מחזיקת הסכין של פאול מחזהו, וזה לי-עומת זאת בדקירות בפניו. אחרי שנקם את כבודו, ברח פאול.

טענתו של פאול בפני השופט אוסטרר: הוא נהג מתוך התגוננות, אינו מודה, על כך, באשמת חבלה גופנית.

פשעים
מסע-תענוגות רשמי

צרתנועה צבאי הוא תעודה יקרה. הוא מקנה למחזיק בו זכות נסיעה חינם באר-טובוס, לינה בבית-מלון על חשבון המדי-נה ומעל לכל — הרגשה נעימה של מי לוי שליחות בטחונת רשמית.

בידי יוסף פנקל (25), ממושב בן ינון, היה צרור שלם של צוית-תענועה.

צרור הצוים לא היה משנה משהו בי-חיו של יוסף, אלא החליט, לפני כ-חודש, לבקר את קרוביו בטבריה. הוא כתב את שמו במקום המסומן, הוסיף חתי-מה כלשהי, לא שכח אף לציין את דרגת החותם. רב-סרן בבצא הקבע. בכך הפכו הצוים מסתם טופסים, למיסמכים.

לוקה במחלה נפשית. נהג האוטובוס קיבל את הצו הראשון, קיפל אותו, מסך תמורתו ליוסף כרטיס חינם לטבריה. מסע-התענוגות בשליחות המדינה החל.

יוסף זכר את ימי שירותו בצה"ל, כאשר קינא כחבריו שהיו מזויפים מדי פעם צו-חופשה ומסתלקים מן המחנה. עתה הופתע לראות כמה קל כל העניין. רק דבר אחד שכח: כל צו שזויף שימש קבלה על הוצ-את כספים בשם משרד הבטחון, עבר בדי-קה קפדנית כשהוגש לפרעון.

כך מצא יוסף את עצמו השבוע בפני שופט השלום החיפאי ד"ר אלפרד באך, כשהוא מואשם בביצוע תשע עבירות זיוף-חתימה והצגת מיסמך מזויף. להצדקתו טען כי הינו לוקה במחלה נפשית מסויימת, שאינה מצריכה טיפול רפואי.

השופט קבע כי 14 ימי מאסר על כל עבירה ירפאו את המחלה. יוסף ביקש כי בתום תקופת המאסר יאופשר לו להגר מן הארץ, כי "אחרי מה שעשיתי, לא אוכל להסתכל לאנשים בעיניים!"

הפנאי שנותר להם בצוותא. בין הרוקדים כ-כנס החגיגי, היו גם כמה זוגות מתלמידי המוסד.

סיפר זישא לנוץ, מנהלו הממושקף והקי-רח של בית-הספר התיכון לערב: "מתוך 310 בוגרים שסיימו משך ארבע השנים האחרונות, ממשיכים 45% בלימודים בבתי-הספר הגבוהים בארץ. 10% עובדים ב-הוראה; השאר משרתים עדיין בצה"ל."

היה זה מאזן מיבצעים נאה כחזית שכרי-חה.

משפט חסידי חסידוב
 אדם שאינו רואה מוסמך, אינו רשאי לעי-סוק ברפואה, או לרפא אנשים. זהו חוק ברור ומובן מאליו. על פי חוק זה, הוי-בא ד"ר יוסף חסידוב לבית-המשפט המחוזי בחיפה, הואשם בהתעסקות כרפואה ללא היתר.

חטאו: הוא ריפא חולים בעזרת דיאטות של מאכלים חסרי שמנים או דברי מתי-קה, איסור עישון או שתית אלכוהול, וכן

איך הצליחה תמר הד להערים על החוק בעזרתם הפעילה של אישים רמי מעלה הפדרשה המהדדת של הד

גם אסור לי ולבתי לצאת את הארץ עד לגמר משפט הגרושין שלי, אך אני הרי אשאר בטריטוריה ישראלית (הגרושיות ו-המטוס הישראלי) כל הזמן."

עוד באותו יום שוחח עורך-הדין יהושע רוטנשטרייך, מי שהיה יו"ר נפשו של אביה של תמר, עם מיכה כספי, סיפר לו בין השאר כי תמר המריאה לארצות-הברית. בינתיים, חזר גם הנער השליח שנשלח על-ידי יהודה כבכל סוף חודש לשלם 90 ל"י דמי מוונות עבור הילדה, הודיע כי הגברת ורכר איננה בבית.

"מה לידידי כבתי?"

יהודה ורכר חשד שכאן נרקם משהו. כספי קרא אותו מיד אליו, נסע לביתו של השופט משה רובין, מאחר שבית המשפט כבר נסגר באותו יום, השיג צו מעצר נגד תמר ורכר-הד על שהעבירה מעבר לגבולות ישראל את בתה ללא הסכמת האב. יהודה נסע, בינתיים, למשרד החוץ בירושלים.

לכשהגיע, לא היו כבר שעות משרד, אך יהודה חיכה בסבלנות. לפתע נפתחה דלת, ושר החוץ הופיע בפתקה. "מה לידידי כבתי" תי? שאל את יהודה. יהודה סיפר לו. למחרת, הורצו המיברקים. עוד באותו לילה צילצל הטלפון מביתו של עורך הדין לשם ממשרד כספי לניירורק, הוצא צו מע-צר נגד תמר. שרת הורה גם להחזיר את תמר מיד ארצה.

בגלל מחלת אבעבועות רוח, נאלצו תמר ובנות לוייתה להשאר ארבעה ימים בניירורק, אך הטלפון לא שקט, המיברקים לא פסקו — עד שתמר עלתה עם בתה אורי מת השער ענת על סיפון א. ק. "ציון", ברכה לחיפה.

צו, ערעור, צו

בארץ, התנהל בינתיים מאבק משפטי קדחתני. עורך-הדין רוטנשטרייך הופיע בשם תמר, השיג את ביטול צו-המעצר, בטענה כי בעל אינו יכול להעיד נגד אשתו. מיד הוצא צו מעצר שני, דו-מה בדיוק לראשון אך חתום עליידי שופט אחר, כצירוף הוראה מפורשת לשחרר את ה-עצורה נגד ערכות של 3000 ל"י רק עם הגיעה ארצה.

עירעור חדש בשם תמר הד הוגש, נדחה, אולם, למעשה, התנהל המאבק המכריע הרחק מאולמי המשפט. מילאו בו תפקי-דים אותם האנשים הרשמיים עצמם, אלא ש-שם מילאו גם תפקידים בלתי-רשמיים של ידידי אחד משני הצדדים.

הקרב ימשיך להתחולל

מחוגי הפרקליטות, נרמזו רמזים ברורים כי תמר לא תובא כלל לדין על שעזבה את הארץ, בניגוד לחוק. האיש ש-יצטרך להחליט על כך: פרקליט המדינה וידיד תמר הד, חיים כהן, אשר משום מה מעורב שמו בצורה המזוהה ביותר בכל מיני פרשות בזמן האחרון.

מן הצד השני של המיתר המשפטי עמד מיכה כספי, המשמש לעתים קרובות שותפו של חיים כהן בפרשות משפטיות גדולות. אחד מעורריו לו היסט לרמוז כי ברגע שתחזור ארצה תועמד תמר לדין כבני המוע-צה המשפטית וכי אף יבוטל מינויה כעור-כת-דין.

באמצע עמד האיש המכריע, ידיד של כהן וכספי כאחד: שר החוץ משה שרת. בחו-סר-מעצורים בלתי-דיפלומטי, מיהר להבטיח כי תוקם ועדת-חקירה, שתחקור את הפרשה כולה.

אולם א. ק. ציון תגיע ארצה רק בסוף שבוע זה. עד אז, ימשיך להתחולל הקרב ועמדות רבות עשויות להשתנות.

את המשפט של יהודה, שלדבריו היו סכר-ייו לזכות בילדה גדולים מאד.

היה זה לפני חצי שנה, כשכספי הוזמן לחיים כהן. השיחה בין כוהני משפט קסטנר התנהלה הפעם על נושא אחר. חיים כהן הציע לכספי, לדברי יהודה, שירפה ידיו מ-הפרשה. יהודה, שהוא גם מכר אישי של חיים כהן, שלח מכתב אליו, הציע לו להפ-גש עמו, באם הבעיה הזאת כל-כך מטרידה אותו. עד היום הזה לא זכה יהודה לתשו-בה כל שהיא.

תמר מצדה, היו קשרים לא פחות טובים. כשהחליטה כי עליה לנוח מעט מספרי ה-חוק המעופשים ואולי לראות את ידידה ה-שווייצר בחוץ-לארץ, היה זה מובן מאליו ש-הוצע לה, כאשר מוכשרת ובעלת אמבי-ציות, תפקיד מתאים. היא מונתה כנספחת לארגוני נשים במחלקת ההסברה של משר-ד החוץ בארצות-הברית.

היה זה מנוי שקט ביותר, ממש סודי. לא ידעו עליו אפילו אנשי משרד החוץ העוס-קים בהסברה. אחר כך טענו אנשי משרד החוץ כי היה זה מנוי זמני, ולכן לא פירס-מו מכרז. במקום המכרז הגיעו מכתבי המל-צה של מנהל משרד הבטחון שמעון פרס, היועץ המשפטי חיים כהן, ולפי השמועה — מכתבי המלצה מרבי האלופים יגאל ידין, מרדכי מקלף, יעקב דורי.

אנשי צמרת כשהונית זו הכחישו מאו-חר יותר את שיגור המכתבים. מכל מקום, אישורו ד"ר וולטר איתן, מנהל משרד החוץ, ושר החוץ משה שרת, את המנוי. תמר עיברה את שמה לה, רשמה את בתה ענת כדרכונה הדיפלומטי החדש, השיגה היתר כניסה לארצות-הברית גם עבור אמה. כיאה לדיפלומטיה, לא רצתה לעורר כל הד, ש-מ-

יועץ משפטי כהן יועץ משפחה?

רה על נסיעתה בסוד עד לרגע המראת ה-מטוס.

שרת משרת בן-ברית

חמש שעות המתינו תמר, אמה ובתה במנינה, היכו בחוסר-סבלנות לבואו של מטוס אל-על-שעמד להמריא אותו יום ו-י בבוקר לניירורק והתאחה.

דרכוני הנוסעות נבדקו במהירות. נייר-ו-תיה של תמר לא עוררו חשדות: צו אי-סור עזיבת הארץ נרשם רק על שמה הקו-דום וכן גם צו האיסור להוצאת הילדה. פרט מעניין: השם החדש נישם תוך יו-מיים, בעוד שלבני תמותה רגילים לוקח הדבר שבועיים עד חודש ימים. לא היה סיפק אף להודיע למשטרה על שנוי השם.

הסבירה תמר לידי, לפני המראתה: "אמ-י הסבירה תמר לידי, לפני המראתה: "אמ-

רעיותו של אחד ממפקדי ההגנה הגבוהים, וזתה באופן הטבעי ביותר להיות נציג-תם המשפטית של משתכני שיוכן צבא ה-קבע. היתה זאת עבודה פשוטה: החתמה על חוזים, העברת דירות, רישום בטאבו — עבודה שקטה שהדיה אמנם לא הגיעו ל-בית-משפט, אך הבטיחה רוחים טובים בלא טרחה יתרה.

היה זה גם רק טבעי שהו קסמי תמר הגיעו עד לשמעון פרס, מנהל משרד הבט-חון. מאז, הפך גם הוא לידיד המשפחה. כשנולדה, לפני ארבע שנים, כתם ענת, נחשב הווג ורכר למאשר בזוגות המשפחה.

פרקליט כספי שרות לשרת?

היתה אמידה. בעצם, לא חסר להם דבר, אלא שתמר לא מצאה יותר אותה אהבה אליה נכספה, שעה שרצתה לנוח מסעיפי החוק היבשים. ערב ערב, עם סגירת משרדה, חזרה הביתה. יהודה היה כבר עסוק ביל-דה, ואילו האושר פרח ולא היה.

צדיקה כתמר תכרה

יה זה לפני כשנה וחצי, כשנעצרה משאית לפני בית ברחוב גפן, בשיוכן הקצינים-התל-אביבי, וכמה רהטים הועמ-טו עליה בחופזה. בין נוסעי המכונית היו גם תמר ובתה ענת, שהיתה אז בת שנתיים וחצי ומאד נהנתה לנסוע במכונית לסבתא הופמן.

"היא חספה את ילדתי!" טען יהודה הנמ-רץ בבית-הדין הרבני. יהודה, שבעצמו למד משפט, ידע היטב מה טעון בטענתו. אך גם תמר ידעה חוק ומשפט: היא הצליחה להשיג צו מבית-המשפט המחוזי שקבע כי הילדה צריכה להיות כרושה.

הפרשה נמשכה. תמר הגישה תביעה ל-גט. יהודה סרב לתת את הגט, הגיש תבי-עה לשלום בית. הסדר הביניים היחיד ש-הושג בבית-הדין הרבני: יהודה ישלם כל חודש 90 ל"י דמי מוונות לילדה, הילדה תתגורר בבית אמה ויהודה רשאי יום יום לראותה ולבלות עמה עד לזמן ההשכבה-כעבור זמן מה היתה תמר עסר-קה כפרשה אחרת — אהבתה לתייר שוייצ-י גבה קומה ויפה תואר. בחיר לבה הסכים לקבל את הילדה כנדוניה לנשואין החד-שים; המעצור היחיד היה סירובו של הו-דה לתת את הגט.

עצה לידיד

"יבנה כספי הוא עורך-דין מצויין", אמרה פעם תמר ליהודה. יהודה זכו את זאת היטב ופנה לעזרתו. כספי ניהל

שבוע שעבר, שעה שהגיע מצבה המדינית של מדינת ישראל לשלבים ה-מורים ביותר, שעה שדנו במסדרונות האו"ם על מצב המרחב המתדרדר במהירות לקראת מלחמה, הורצו מברקים בתכיפות לקונסול ישראל בניירורק.

שיחה טלפונית ומאות דולרים בוזבזו כדי לעסוק לא במדיניות, כי אם בפרשת מנוי — וביטול המנוי — של עורכת-דין תמר הד ורכר (33). הצעירה שהומת-שער ובעלת קסם שקשה היה להגדירו אך כנראה גם קשה היה להשתחרר ממנו.

שר החוץ משה שרת עצמו, מנהל משרד הבטחון שמעון פרס, היועץ המשפטי ל-מדינת ישראל חיים כהן, עורך-הדין מיכ-אל כספי — כולם גבורי משפט קסטנר — הוו רק חלק מרשימת המעורבים בפרשה זו.

ענת רוצה את הוריה

יום התקרב כבר לקיצו שעה ש-י נעצרה מכונית הנרי ג'י בהירה לפני אחד הבתים ברחוב אחד העם, תל-אביב. מהמכונית יצא יהודה ורכר (37) כשהוא מחזיק בידי ילדתו החיננית ענת, בת הארבע, אף היא אדומת שער.

הילדה מרהה בככי, התפתלה, לא רצ-תה להפרד מאביה. "נשיקה לאבא!" קראה הילדה כשהיא בוכה.

ליד המדרגות עמדה אשה שחומת שער ותמירת גוף: תמר, אשתו של יהודה. היא לקחה את הילדה, סגרה אחריה את הדלת. יהודה התניע את מכוניתו, חזר לביתו בשי-כון הקצינים. היתה זאת פגישתו האחרונה עם ילדתו היחידה.

לא היתה זו הפעם הראשונה בה נערך המחזה המוזעזע. יום יום נשנה, קרע את נפש הילדה הרכה בין אמה לבין אביה, שנפרדו כשנה וחצי קודם לכן.

הדי מוחמת השחרור

יה זה בסוף מלחמת השיחור, כש-י הוחלט לשגר משלחת הסברה לארצות-הברית, כדי לעורר את היהודים לתרום ביד-רחה למדינה הצעירה. על המשלחת הוטל לנאום, ובעיקר לתאר את מאבק המדינה הצעירה, לייצג את דמות גיבורי המלחמה האמיתיים.

אנשי המשלחת היו צריכים להתחר מבין פצועי הקרבות — שממילא לא יכלו להל-חם — בתוספת כמה גיבורי ישראל. על כך, עורר הדבר תמיהה, כשלפתע נקלע בין ה-י משלחת רבי-סרן יהודה ורכר, איש הבריגי-דה היהודית לשעבר ועמו קצינת חיל הא-ויר החיננית תמר, שהיתה אשתו.

בין הפצועים נפוצה השמועה שהשנים מ-אנשי שלומנו הם. זאת לא היתה שמועה בלבד, שררי ברור היה לראשי המדינה, אלא כי עדיין לא ללוחמיה, ששליחויות כה אחריות יש להטיל על אנשים נאמנים, וברור שנאמנים ביחוד אנשי הקשרים הטו-בים.

נצורות המים כסדר

יהודה, לשעבר איש מנגנון ההג-נה ומפקדיה המוכשרים, נטש כעבור זמן מה את הצבא. הוא השתקע בעסקי יבוא חמירי-הבגין של אביו, עסק שלא היה פ-חות מוכבד ובוודאי לא פחות מכניס.

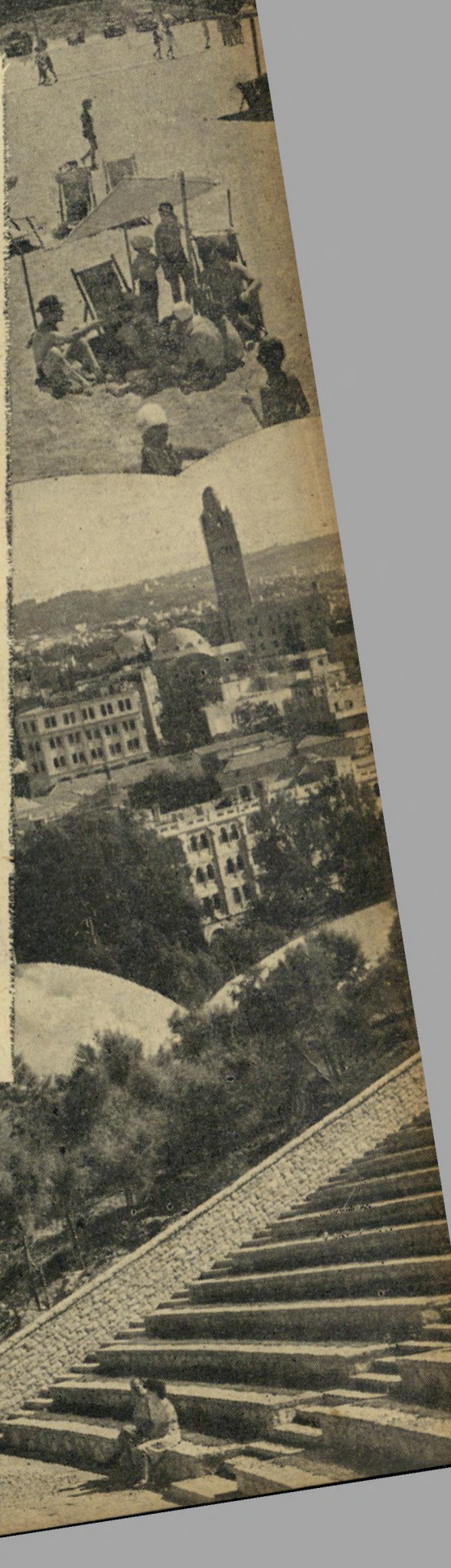
תמר, שסיימה את חוק לימודיה כעור-כת-דין, החלה לעסוק במקצועה בפרקלי-טות. שם נפגשה לראשונה בגבר מקסים אחר, הרמן חיים כהן, שאז נמנה על ידידה ה-טובים. עם מות אביה של תמר, ד"ר לוטר הפמן, אחד מעורכי-הדין המבריקים שבמדי-נה ויושבי-ראש הסדרות עורכי-הדין, היה זה טבעי שבתו תנהל את משרד אביה, תירש ממנו את קהל לקוחותיו הענף. תמר, כאישה היודעת לטפח קשרים וכ-

אתה חייב לעצמך נובבש!

א תה רוצה לותר על חופשתך בגלל חוסר מזומנים? וודאי שלא! כמובן שגם אתה חייב לעצמך את ההבראה והנופש. שהם מנת חלקו של כל עובד. את בעיות המזומנים פתרה בשבילך א. א. הארגון לאשראי, שפתרה בשבילך בעבר בעיות תקציביות רבות מהלבשת בני ביתך עד לריהוט דירתך. כעת החליטה א. א. להגיש לרבבות לקוחותיה שרות חדש: את שרות הנופש וההבראה. א. א. בחרה בארבעים בתי ההבראה המובחרים בארץ והעמידה אותם לרשותך, א. א. הבטיחה את מקומות הנופש, בתי ההבראה וההחלמה, מרכזי החופשה והקייט הנבחרים בטבעון ובצפת, בהר-כנען ובנצרת, בירושלים ובמטולה, באשקלון ובזכרון-יעקב, בפרדס-חנה ובנתניה, בחיפה ובנהריה. (ראה תמונות בעמוד זה). א. א. מאפשרת לך לצאת לחופשתך עוד השבוע ללא מזומנים, ללא כל מפרעה, ללא כל תוספת, בתשלומים נוחים מאד ובתנאים מיוחדים. יתר על כן: כלקוח ותיק של א. א. תוכל לנצל לשם יציאה להבראה גם את תלושי הקנייה שנותרו בידך. באם אתה עובד מדינה או מועסק במוסד צבורי כל שהוא הרי כבר תכננה א. א. את תקציב הבראתך שלך ושל בני משפחתך, ללא כל דאגה נוספת מצדך.

א נשים למאות כבר נרשמו לשרות החדש והחשוב הזה של א. א. הרשם גם אתה עוד היום! כי הדרישה רבה ואם אתה רוצה לצאת לחופשה למועד שתכננת לעצמך, עליך לתפוש את מקומך ברשימה על מנת למנוע עכוב בזמן היציאה. **פנה עוד היום לא. א. בתל-אביב, המשרד הראשי, רחוב אחד העם 11, טלפון 66659 גם בירושלים עומד בא-כוח א. א. לרשותך.**

ישמון השר וייבדק

לאחר שארבעה אלופי-משנה כריטיים ש- סולקו מן הליגון הערבי הירדני פירסמו בעיתונות מודעות של בקשת-עבודה, הציע הדילי נוס הניו-יורקי לנשיא ישראל **יצחק בן-צבי** לקפוץ על המציאה, בלשון זו: "בן-צבי! שים לב! ארבעה קולונלים שנוקרו מהליגון הערבי יחד עם גנרל **ג'ון באגוט גלאב** מפרסמים את עצמם כמדור הצעות העבודה של הטייטס הלונוני. הם מתארים את עצמם כתקפים, אינטליגנטים ומוכשרים, ואנו מוכנים להתערב כי הם באמת כאלה. אם לא תרכוש לעצמך אנשים אלה - תהיה שוטה גמור..." שר האוצר **לוי אשכול**, הטוען העיקרי להורדת רמת-החיים, נתבקש להוריד קודם כל את רמת-חיו שלו: לאחר בדיקה רפואית בבית-החולים בלינסטון, פקדו עליו הרופאים - לצמצם את אכילתו ולעשות כל מאמץ שלא להשמין... בעצם השבוע בו ביקרה אשתו של אלוף דוד **מרכוס**, המנחה בישראל, הגיח חי"כ אחדות העבודה **יגאל אלון**, המבקר בארצות-הברית, זרפרחים על כפרו של האלוף שנהרג בימי מלחמת השחרור בבני ירושלים... הרב הראשי **יצחק נסים**, שראש עיריית רמת-גן **אברהם קריניצי** הציע לו לעמוד כנפי צנחן, סי רב באמרו: "חוששני שוקני הלכן יפריעו במקצת... מפקד לחיי לשעבר **נתן פריד-מן-דילן**, שהתמסר בינתיים לעסקים פרטיים ושוהה עתה בפאריס, התפאר בפני כתב צרפתי כי "אפילו מחר תונה פצצה על שולחנו של **גמאל עבד אל נאצר** אם רק אחליט על כך..." משפחתו של שר המסחר והתעשייה **פנחס ספיר** לא נמצאה השבוע בכיתה בכפריסבא: בעוד ש- השר יצא למסע לארצות-הברית, יצאה אשתו שושנה לעזרת קיבוץ הספר בחן, במסגרת קבוצת נשים מטעם אירגון אמהות עובדות... שרה-התחבורה **מישה כרמלי**, ש- חזר מסיוור בדרום-אמריקה, סיפר כי פעילי המגביות שם התלוננו על שבא לבוש בגדיים אורחיים ולא מדים עושי-רושם... אחד מגדולי המדענים של תקופת האיסלאם, רופאו הפרטי של הכובש המוסלמי סלאח אל-דין, הרב משה בן מיימון (**הרמב"ם**), יופיע בקרוב שוב בערבית. השייך **טאהר אל טברני**, הקאדי של נצרת, קיבל על עצמו לכתוב ספר ערבי על החכם היהודי, שכתב את רוב כתביו בערבית. הספר י-פיע בהוצאת משרד הדתות... הסופר **שרים אש** התיישב סופית בבית שנבנה למענו על-ידי המועצה המקומית של כתיים... **עדנה הבן**, צברית תל-אביבית, סיפרה השבוע כיצד מתחה את **פארוק**, מלך מצריים לשעבר. לאחר שפארוק הכריז כי הזמין אותה לרקוד בבאר של מלון שוייצרי, נענתה עדנה להזמנה, גילתה לבן זוגה את זהות ארץ-מולדתה רק באמצע סערת המחול. המלך, החולם עדיין על החזרת עטרתו ליושנה, החוויר כסיד... השח-קן **מוריס שווארץ**, הרוצה להקים בית-ראל תיאטרון דו-לשוני, פנה לעיריית תל-אביב וביקש למטרה זאת את אולם בית-העם, בו הופיע כעבר תיאטרון המטאטא זל. כששמע על כך אחד העיתונאים, אמר: "ובלבד שהמטאטא החדש יטאטא היטב!..." על אף המצב המתוח, התפנה השבוע שר-החץ **מישה שרת** וכתב מכתב אישי ל-היודנאי **שמולאל** ("שמולאל") רוזן.

הודיע השר: הוא הקשיב לשידורו של רוזן, עשורים מי יודע, שם לב לכך ששמולאל השתמש בכיטוי "אחד אחרי השני". זהו ביטוי בלתי-נכון, כי האחד אחרי השני אינו אלא השלישי. הציע השר, תחת זאת: "בנה אחר זה".

שחייה בגבול הרצועה

החד-גדאי **אפרים קישון**, שנראה השבוע מעמיד את אופניו ("ד"ר קורט קאלטנברג נר") במקום שהחנייה בו אסורה, הסביר כי עליונות: "אני יכול להרשות לעצמי, כי יש לי תקציב קבוע של 20 ל"י לחודש לפרוטים, ובחודש שעבר לא ניצלתי אותו עד הסוף"... המחזאת **שולמית בת-דור**, חברת קיבוץ משמר העמק, וסיקת עתה בבימוי מזהה חדש שלה, בשם בן האחרת, שיוצג עליידי קיבוץ עין-ה-מפרץ בחגיגת מחצית יובלו. לצורך ההצגה, שתוערך על גבעה פתוחה, היה דרוש עץ מתאים שימלא את תפקיד עץ האשרה המקורי, שבני ישראל השתחלו לו, על אפס ועל

פסוקי השבוע

ח"כ מפ"ם יעקב חזן, במועצת הקיבוץ הארצי: "מי שאינו מודה בכך שהודיע מן הברורים שהתנהלו בתעידה 20' של המפלגה הקומוניסטית הסובייטית - או שהוא שקרן או שהוא פחדן."

העיתונאי שזום רוזנפלד, באותו עניין: "לאט לאט מציג האינטרנציונאל הקומוניסטי את סטאלין במערומיו: לא אל, לא מלך, לא גיבור."

"דבר", על מצב בקשתה של ישראל לארצות-הברית בדבר אספקת נשק: "היו שצחקו לשרינו ולשגרירינו המכתמים רגליהם ומשחיונים לשונם בפניות בלתי-פוסקות אל קברניטי המערב - ומעלים חרס בידם. אך צוחק מי שצוחק אחרון."

מוכיר עיריית תל-אביב יהודה נדיב, בהגדירו את עצמו במסיבת קוקטייל: "אני שוטף הכלים הכללי של עיריית תל-אביב."

ד"ר אבא הילד סילבר, במסיבה שנערכה לכבודו בישראל: "הולכתם אותי שולל - אמרתם שעלי לדבר אליכם ולבסוף דיברתם אתם אלי."

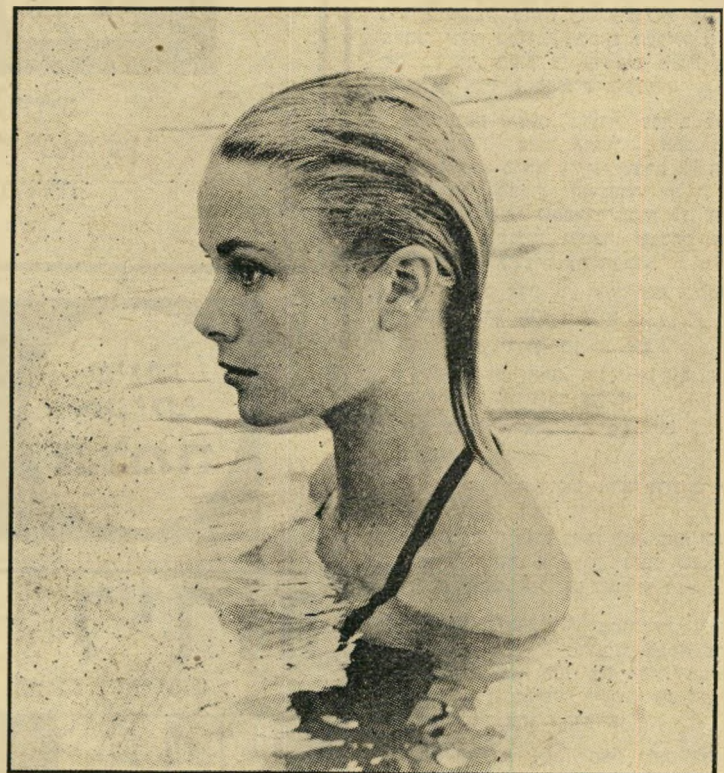
שגריר צרפת בישראל פייר אויזן ז'יזבר, בהרצאה על תרבות צרפת ותרבות ישראל: "לשני העמים אותן התכונות ואותן המעלות. אתם ואנו בעלי אינדיבידואליות ממדרגה ראשונה. ולכן רק צרפתי או ישראלי מסוגלים להבין מדוע קיימות מפלגות כה רבות בכנסת שלכם או באסיפה הלאומית שלנו. אולם הייתה מעדיף לראות מפלגות רבות עוד יותר, מאשר מפלגה אחת."

שר-ההיזאר יוסף בורה, בטקס פתיחת מרכזיית טלפונים חדשה: "שני דברים אני לוחץ בשמחה והאהבה - ידו של חבר וכפתור המפעיל מרכזיית טלפונים."

ציר בנת-הנבחרים הבריטי יודיום סילברמן, בשיחה עם שר-החישמול הסובייטי גיאורגי מאלנקוב: "בברית-המועצות אתם מנתצים אלילים פוליטיים, ואילו אנחנו כאן נוהגים לקבור אותם בבית-ההלודים."

סיר ווינסטון צ'רצ'יל, ראש ממשלת בריטניה לשעבר: "לעולם אל תשפוט את האחרים רק לפי מעשיהם ואת עצמך - רק לפי כוונותיך."

הכוכבת גרייס קלי, העומדת להינשא לנסך רנייה ממונאקו: "אהיה מאושרת באמת רק אחרי שייבלו כל זרי הפרחים שיגישו לי ויציבו כל העיתונאים שיכתבו על המאורע."

בלה קלי הפרחים יבלו, העיתונאים יציבו

חמתם של הנביאים. מאחר שבשטח המשק לא נמצא עץ מתאים למילוי התפקיד, דרשה כת-דורו להעביר עץ תות עתיק ממשק נטוש בסביבה. בהעברה השתתפו עשרות מתנדבים, שני טרקטורים ודחפור אחד, אך למרות זאת ניתקה צמרת העץ את חוטם הטלפון. עתה מקווים חברי המשק שהעץ ייקלט בקר-קע החדשה... שני זמרים ישראליים זכו להצלחה רבה בהופעתם בהולאנד: הזמרת **ברכה צפורה**, שהופיעה באולם הקונצרטים גיבאו באמסטרדם והזמר **פנחס (פאולו) גורין**, הבאריטון האהוב של האופרה הישראלית לשעבר, שלאחר הופעתו בהולאנד הוזמן לבצע את תפקיד סקארפיה באופרה טוסקה שתוצג בקרוב בשטוטגארט, מערב-גרמניה, וכן לסידרת הופעות באופרה של ברלין המערבית... לאחר שמועצת הלי-גה הערבית החליטה לאסור על **אסתר זוריאנס** להופיע בקאהיר בראש להקת המיס שלה, בתגובה לשמועה שהוכוכבת תרמה מה כספים למגבית ישראלית, הודיעה שחיית-נית-הבד המפורסמת כי היא מוכנה להציג בישראל, במרחק עשרה מטרים מגבול

רצועת עזה, לעיני קהל משני עברי העי גבול, והוא רוצה לראות אם המצרים יעזו לגעת בה." אולי תשנה הכוכבת את תוכניותיה הנוערות לאחר מאורעות השבוע האחרון... הזמרת **שושנה דמארי** יצאה השבוע בלחיית המלחין **מישה ווילנסקי** לסיבוב הופעות באירופה. שני מסמרי ה-סיום: השתתפות בחגיגות נישואיהם של ה-כוכבת **גרייס קלי** ונסך מונאקו **רנייה השרישי**, והשתתפות בפסטיבל הסרטים של קאן, בו יוצג כנראה בהצגת מכב-רה עולמית הסרט באי מולדת, ששושנה מכב-בת בו... הצליסט **פול טורטלייה**, שי-קודם לכן הסתפק בדרך-כלל בביצוע מוסיקה, חיבר מאז התיישב בקיבוץ מעברות את הסימפוניה הראשונה שלו. "את צלילי הסימפוניה" סיפר טורטלייה, "חיברתי בשעה ששכבתי תחת מטר היריות שונרו עלינו בואוי ערה". הסימפוניה תבוצע כנראה ביצוע ככורה עולמי עליידי התזמורת הפיל-הארמונית הישראלית בניצוח המחבר. בני-תיים ביקשו טורטלייה ואשתו, מוד, להתקבל כחברים בקיבוץ.

אם להתנשק אז בנשיק

השפתון החדש בן פריס Kissable

לוקי בר' מסעדה

תל אביב, רחוב אלנבי 3

טלפון 23752

מאכלים איטלקיים - מוסיקה מיוזג אויר

ההגדלה לקראת יום העצמאות

לוקי 20 פרסים ועוד

1. מכונית
2. מכונית
3. מכונית
4. מכונית
5. מכונית
6. מכונית
7. מכונית
8. מכונית

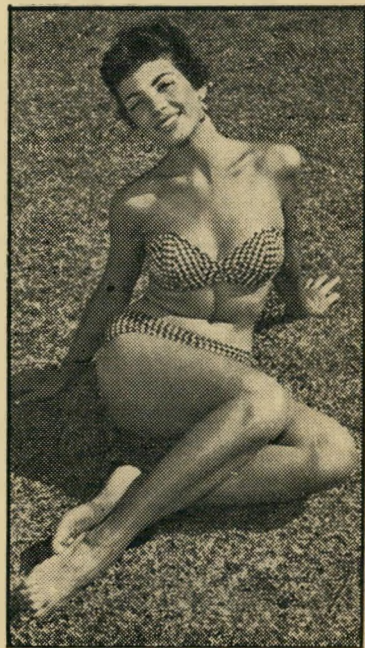
שמונה פרסים ראשיים הועד למען החייל

הוליווד המצרית הישראלית

מחברת יוניסד ארטיסט נתקבלה הידיעה הבאה: "זויה שפיר, יפהפיה חומת-שער ובת 21 מישראל, הושאלה לחברת בל אייר כדי לככב בסרט קולנוע פרעה. זויה, המגלמת לידה אקזוטית בסרטיה, פותחת בזה את הקאריירה שלה כשלידה מופיע השחקן מארק דאנה.

"השחקנית הצעירה, המכונה לעתים אנה גארדנר של ישראל שירתה שנתיים בצבא הישראלי, ביחידת ביזור. ב-1954 נבחרה לי מלכת היין, זכתה בטיוול לארצות-הברית. אחר חזרה ישראל היתה לכוכב-במה. היא נתגלתה בהוליווד בעת שידור טלביזיה."

קטן בגודל או גדול בקטן. לכאורה, נראית השתתפותה של זויה בסרט — המבטיח להיות תפוקה זולה מן הסוג הנמוך ביותר, מכונת בעיקר לבתי קולנוע בתי-העמים שבערייה-האמריקאיות — כתחילתה של קאריירה. האמת היא אחרת: רוב השחקניות המתחילות בסרטים כאלה, נקברות בהם, אינן

כוכבת שפיר מוטב קטן בגדול

זוכות לתפקידים של ממש. התחלה רצינית יותר היתה דווקא תפקיד קטן בסרט גדול, לא תפקיד גדול בסרט חסר כל ערך.

סרטים תולדותיה של זמרת

המנגינה שנפסקה (מטרופוליטן) מאיר, ארצות-הברית, היא השירה הבוקעת מגורנה של זמרת אפרה מרגרט לורנס, ה' נפסקת משהיא נתקפת שיתוק ילדים, בהיותה במרומי קריירה מזהירה.

הודות למסירותו של בעלה (גלן פורד) חוזרת הזמרת לחיים פוריים ואופראיים, לי אחר שנות יאוש וכמה נסיונות התאבדות.

הסרט מבוסס על האוטוביוגרפיה של הזמרת: סדרת מאורעות לא מיוחסים בימים — בריחה מן הבית בערבה האוסטרלית, הצלחה באופרה במונטה-קרלו, אחר בפאריז וניו-יורק — סיפור שיגרתו למדי, אבל לא מתוך בסרט יתר על המידה הטובה, רצוף כמה ו' כמה קטעי אופרה מצוינים.

הרבה טמפרמנט. הצופה הישראלי יוכל לשמוע (ולראות), זו הפעם הראשונה זה שנים, ביצוע יצירות ריכארד וואגנריות בפרהטיה. קטעים אלה הם גולת הכותרת של סרט שרמתו המוסקלית, אף על פי שהמבחר הוא רגיל ופופולארי מדי, גבוהה.

בתפקיד זמרת לורנס אין גדרשת אלינור פרקר לעשות הרבה יותר מאשר תנועות

• לכתב העולם הזה (723) מסרה זיוה שנת הולדת לפיה היא עתה בת 23.
• קול ישראל התזמורת הפילהרמונית מחי רימים את המלחין וואגנר.

אופראיות (הקול הבוקע מגורנה שייך לזמרת לורנס האמיתית), להפעיל את הטמפרמנט שלה. יש לה הרבה מזה.

אהבה למרות המסך

מערב הוא מערב ומזרח מזרח והשנים לעולם לא יפגשו. (קיפלינג)

אינרמזו מסוכן (אתר דנק, בריטניה). הוא סיפור אקטואלי ביותר: אודות אמריקאי, פקיד שגרירות בלונדון, המתאהב בבתו של שגריר מדינה קומוניסטית. על עליה מצוינת בנה במאי אנתוני אסקוית סרט איטי, רומנטי, לעתים יתר על המידה הטובה, שרק לסרוגין הוא עשוי לעניין.

בתפקיד המאהבים הצעירים (זה גם שמו האנגלי של הסרט) מופיעים דויד נייט ואודיל ורטואה, הנפגשים לראשונה בהצגת בלט, לצלילי אגם הברבורים של צ'ייקובסקי. צלילים מתקתקים עוקבים אחר השתלשלות ה' עלילה בעקשנות רגשנית.

פתרון אחר. כן מעורב בסרשה גם תי' אודור (מאיר) ביקל, לשעבר שחקן הקאמר, בתפקיד של קצין-בטחון של השגרירות הקומוניסטית, החושד במאהבת הצעירה שהיא מעבירה ידיעות סודיות לאויב. מאידך עוקבים אנשי הבולשת האנגלים והאמריקאים אחרי מאהב נייט, מ' אלצים אותו לנתק — זמנית — את יחסיו הלא דיפלומטיים עם בחירת לבו.

לסרט מעין זה מתבקש סוף דיפלומטי או עצוב. המחברים בחרו באפשרות הראשונה: המאהבים הצעירים נופלים זה בזרועות זו בלבו של הים הגדול, שאינו שייך, לפי החוק, לא למערב ולא למזרח. כמובן, יכול היה להיות פתרון נוסף: הגירה לישראל.

קצת דומה

עבדי החטא (איטליה) נותן לצופה תמונה מלאה עבור כספו. אולי תמורה מלאה מדי: רכבת מתהפכת בעשן, דם ודמעות; מקום שטטעמי עדינות נקרא "בית בעל שם רע"; בית-יתומים, בתי-חרושת רועשים, נ-סיון לרצח. כמובן, גם סילבאנה פאמפאני-ני, במלוא הדר חיטוביה.

אלא שהעגולים אינם מיישרים את הוויית החדות שבמשחק הסניוריה רחבת הלב וה' מידות הנכונות, במקומות הנכונים.

עבדי החטא הוא סיפורו של סילבאנה, פרו-צה אשר, בעצם, רק רצון הבמאי כמה עליה את גורלה המר. היא מתידדת עם יתומה צעירה וכדי לאמץ אותה לבתה, חוזרת ל' מוטב. הילדה, כיאה לילדה מלודריאליסטית מתוצרת צינ'ה צינ'ה, כמעט אינה מכירה ט-בה לידידה הטובה.

עלילה המזכירה להפליא עלילות רבות ש-קדמו לה מאיטליה. גם השפה אותה שפה הפרצופים קצת שונים — אבל איש אינו שם לב אליהם במיוחד.

בקצרה

מעשה במונית. ספורים ישראליים, מושתתים על מונית ישנה ובדיחות ישנות עוד יותר. מדבר עברית, אך לא תמיד בקצב אחד עם שפתי השחקנים.

תמימים בפאריז. שבעה אנגלים בפאריז ומה שקורה להם. שמח. אליסטייר סים.

הכל שאת כזאת... לא כל כך, כי-עצם; היא: סופיה לורן.

פיקניק. אהבה בסגנון אמריקאי: האשה מחזרת אחרי הגבר; הגבר חושף חזה, נוהג ככהמה. קים נובאק, חיליאם הולדן.

זמנים מודרניים. מחאתו הטראגי-קומית של צ'רלי צ'פלין נגד עולם מכונות ולבבות פלדה. פולט גורדר.

• אזווחה של מארינה (לפני המבול) וולאדי.

השבוע הזה
מתחיל
ב-18
זמנים מודרניים

חדש? לא, חדיש!
נקוי יבש מעולה
נקוי בע"מ

מדינת ישראל
משרד הבטחון
ביה"ס הריאלי העברי
בחיפה
פנימיה צבאית
ע"ש אהרן כירם ז"ל
המועמדים למחזור החדש (שנת-למודים תשי"ז) של הפנימיה הצבאית יכולים להגיש את בקשותיהם עד יום 30 באפריל 1956 באחד מהמקומות הרשומים מטה: בלשכות הגיוס המהוויות
בת"אייפו — יפו, רח' 303 מס' 1 (ע"י קולנוע, נגה)
בירושלים — רח' בית-לחם פנת עמק הרפאים
בחיפה — רחוב י. ל. פרץ 32
בטבריה — רחוב נצרת מול העיריה
בבאר-שבע — כביש ראשי
ובכית הספר הריאלי העברי — **חיפה**.

כל כך חם היום, שאני מתעצלת לשנות משהו ממכתבו.
מכתבים מרותי
אולי כדי לשחרר אותי במקצת, כותבת בת 22, שלא מצאה עד היום את החברה המתאימה לה. היא אוהבת לספר על הספרים האחרונים שקראה — והם רבים כנראה — על מוסיקה וסיולים.
עציר בן 28-24 המבור שיוכל לעניין אותה במכתביו, ימצא בה עין עוקבת. אם יעלה פעם על דעתו לרצות לפגוש אותה, היא מצהירה, "כדי לא להיות נדושה" שאין הוא חייב להיות יפהסה, מספיק שיהיה "סימפטי".
רנה. קשה לך להתבטא לפעמים בחב' רה? מה זה חשוב? אשה שותקת הרקיה אוצר ממש.
צ'ביקה. נחמד מצדך שאתה אומר לי מלים חביבות ומכנה אותי בשמות חיבה, אולם קשה לי בכל זאת, לקבל את מכתבך הקטן ברצינות. אינך כועס עלי אני מקהה?
חנה-לדה. הכל עלול לקרות באהבה. קורה שאנו אוהבים בשעה שאיננו נאהבים, שאנו נאהבים ואיננו אוהבים, אפילו רים משתייכת את?
חיים. אני באמת מקבלת את אותם המכתבים.

הנשק הסודי

ר חיפה, מצא תושב את מכונתו הגנר בה ובה מכתב התנצלות שהשאירו הגנרים האלמונים, בתוספת ההסברה: "לא היר תה ברירה."

מה שבטוח, בטוח

ר תל-אביב, השכים אחד התושבים קום, שילם את דמי הביטוח במשרדי הביטוח הלאומי, הלך להתאבד לאחר שוודא בצורה זו כי משפחתו תקבל קיצבה חודשית לאחר מותו.

חשבון נקי

ר הרצליה, לאחר שהציע ראש המועצה להקצות 11 אלף ל"י להקמת מקווה בשכונה הדתית של המושבה, החלו חכרי סיעות האופוזיציה מחתימים תושבים על בקשה להקדיש כסף זה לבניית מקלטים, בטענה כי "תפקידה של המועצה לדאוג לבטחון הגוף ואילו לנקיונו — ידאג כל תושב באופן פרטי, על חשבוננו הוא."

תמומות של כבש

ר גבעת-עוז, מתו עשרות כבשים לאחר שאכלו ברוב תמימות גרעינים מורע-לים שהוכנו למלחמה בנברנים, הושלכו תחת זאת למזבלת המשק על ידי החצרן.

התחשבות במצב

ר ירושלים, לאחר שהשתולל אלברט אבירגיל בלשכת העזרה הסיציאלית במערכת תלפיות בטענה כי עובדי הלשכה אינם מתחשבים במצבו הקשה, הגישו ה-עובדים תלונה נגדו, גרמו להעמדתו לדיון ושפיתחו לחודש מאסר על תנאי.

מעגל קסמים

ר תל אביב, הגיש החרשתן אברהם אינובאום תלונה נגד צעיר שביקש למכור לו כמות גדולה של כותנה שנגנבה ממחסן בית-החרושת של אינובאום משך השנה החולפת.

ארבעת הקשויות

ר נהריה, ערכה משפחה מקומית את סדר הפסח הראשון מאז עלותה מגרמי ניה לפני 20 שנה, כשבן המשפחה היחיד, ילד בן שבע, קורא את ההגדה ומתרגם את תוכנה להוריו, בתוספת הוראות לאביו מתי עליו לשתות את היין ולחלק את המיצה למסובים.

איך אפשר?

ר א-קום, ייד קרנה של העתונות הי-אמריקאית עוד יותר כאשר גילו בני המשק כי כתב השבועון האמריקאי טאטרדיי איבנינג פוסט כתב מתחת לתמונה של בת אפיקים כי זוהי עולה מארגנטינה.

דוגמה אישית

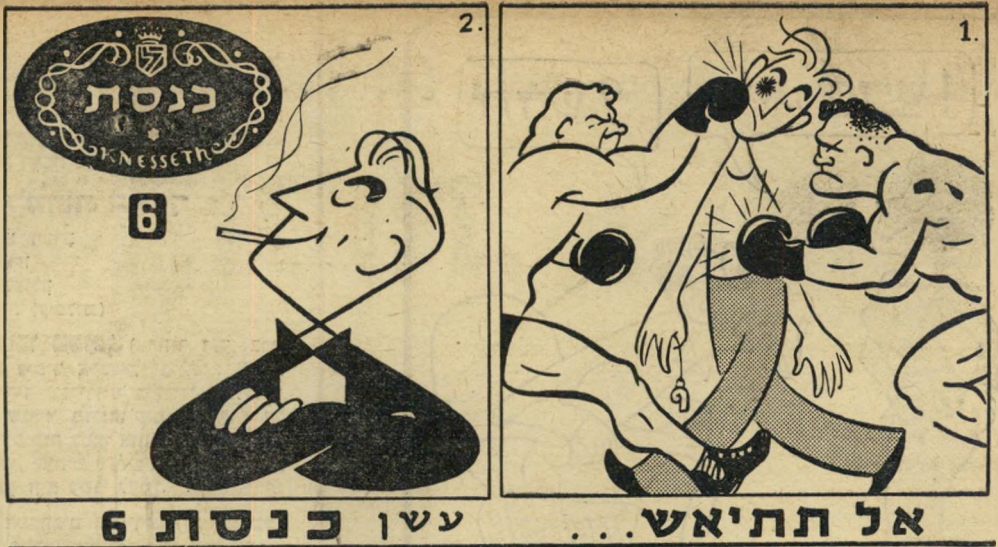
ר ירושלים העתיקה, הופתעו התושבים לראות את חברי מועצת העירייה לבושים בגדי עבודה, מטאטאים את הרחובות במסגרת שבוע הנקיון, נכנסים למכוני-תיהם הפרטיות לאחר חצי שעה של טו-טוא.

אי יתהלל...

ר ירושלים, שעה שהרצה מורה בבית-ספר לנהגות בפני נהגים מתלמידים על האמצעים שבהם יש לנקוט לשמירה על מכור-נית, גנבו אלמונים את מכונתו שחנתה מחוץ לבית.

שומר חוק

ר רמת-גן, נכנסו שתי נשים לזירה-סרון להאזין למקהלת רוברט שו, מצאו כי מקומותיהם היו כבר תפוסים, ביקשו לקרוא לשוטר, נוכחו לדעת כי השוטר ה-יחידי בקרבת מקום היה קצין גבוה שתפס, יחד עם אשתו, את שני המקומות שלהן.

אל תתיאש... עשו כנסת 6

אומר הנוסע!
 אין צורך בהרשמה מוקדמת בכדי לנסוע ב"אגד" ישיר לחיפה

מקומות ישיבה שמורים לכל נוסע בכל שעות היום

אנשי עסקים, פועלים וכו' בוחרים על כן לנסוע לחיפה רק בישרי הפוסטר אותם מטרחת הרשמה מוקדמת ותוספת תשלום.

70 מכוניות חדשות יוצאות בכל 30-25 דגם בקו תל-אביב-חיפה וחזרה ישירים לכל ערי ישראל נוחים ומהירים.

עזרת לביטוח הלאומי

1 1954 אפריל — 31 1956 מרץ

גלף ביניו:

- 600,000 ✓
- 150,000 ✓
- 57,000,000 ✓

צור לביניו:

לכסף את החייבים בגיטוח אלץ באלו. לחנק את האבולטים לשאורה צל זכויותיך אין תלום באוצר ושל צור סיכון. לפי כן את הספורים ופנסיות לקראת תלום קיצבאות לניין סתם 1-4-1957

עזור לביטוח הלאומי גם בעתיד ועזרת לעצמו

מאות אלפי בנות ברחבי העולם מחכות את דעתן במשאל יחיד במינו על הורים, מחולות, נישואים

בהחלטיות שהן רוצות ילדים אחרי הנישואים.

האנגלית היא ספורטאית

אם הנערה העוברת חושבת להמיר שיש ולעבוד גם אחרי נישואיה? על כך עונות בנות צרפת, גרמניה, דניה, מצרים, ישראל, ארצות-הברית, איטליה ופורטוגל ביחוד. בנות שאר הארצות רואות בנישואים ועבודה שני מושגים מנוגדים, המפריעים זה לזה.

ובן הכבד אל הקל: "מהו הלבוש המקור של עיתון?" ובכך, כל בנות העולם מעדיפות הופעה ספורטאית: הצאית וחולצה. מלבד הנערה האנגלית, בת מולדת הספורט: היא מעדיפה חליפה.

ושוב אל הכבד: "מה מדאיג אותך לגבי העתיד?"

רוב בנות העולם חוששות מפני מלחמה. הישראלית והמצרית הוסיפו הערה כמעט זהה: שתיהן חוששות במיוחד, מאחר שהסכנה כוונת מלחמה מרחיבת נראים להן גדולים מאלו של מלחמה עולמית. הדנית הוסיפה גם חשש ספציפי יותר: הפצצה האטום מית.

לעומתן מודאגת השוודית קודם כל מן העתיד אפשרות שלא תמצא לעצמה חתן ואילו האמריקאית סבורה כי אבדן הדימוקרטיות הוא הסכנה הגדולה ביותר לעתיד העולם. האיטלקיה והפורטוגלית, לעומת זאת, חיות בנחת גמורה. הן בוטחות בעתיד ואינן מודאגות כלל וכלל.

הקואליציה הרחבה

סביר כי 50% מבנות העמים מאמינות בכוח האמונה לשנות את עתיד העולם. הצרפתייה, הגרמניה, הבלגית, הישראלית, המצרית והיפאנית מאמינות בדברים גשמיים יותר: התקדמות המדע והטכניקה. בת פורטוגל מאמינה כי העלאת רמת המחיה בעולם היא שתשנה את העתיד ואילו רק באזרה אחת, בת שוודיה, מאמינה כי בכוח ועידות בינלאומיות להבטיח את שלום העולם.

מול השאלה האחרונה, "מה היית רוכשת ראשונה לו זכית בפרס כספי גדול?" שוב נוצרת קואליציה רחבה: 18 בחורות היו מקדישות את הכסף לרכישת דירה. מה היו עושות בו יתר הבנות? האיסטרלית הייתה תורמת אותן למוסד צדקה; ההולנדית הייתה רוכשת בו ריהוט וציוד-בית מודרני; השוודית הייתה מוציאה אותו על טיולים ברחבי העולם.

ספר מיוחד במינו

וצאות המשאל, שהוא הראשון מיסוג זה שנערך בהיקף עולמי, פורסמו בהבלטה על-ידי סוכנויות החדשות הבינלאומיות. הם ישמשו רקע לספר שייכתב על-ידי 21 הנבחרות, כל אחת על רשמי סיוע בה בצרפת והתרשמותה מחברותיה למסע החלק השני של הספר, שיצא בפאריס בעוד כמה חודשים, וכלול את יומני-הסיוע של 21 הנציגות הצרפתיות, כל אחת על הארץ שביקרה.

כפי שמבטיחים מארגני הביכצע: "יהיה זה הספר הבינלאומי הראשון שיכלול תמונה מלאה של כוח ההבנה והידידות ביחסי העמים.

תר בעל? בנות גרמניה, ארצות-הברית, הולנד, איטליה, יפאן, פורטוגל ושווייץ אמרו כי זוהי ההבנה. הצרפתייה הייתה היחידה שביקשה בעל תכליתי, היודע מה רצונו בחיים. האנגלית והדנית ענו כי טוב-לב היא המידה היפה ביותר. ואילו האוסטרלית והשוודית ביקשו בעל המצטיין כרגילות עדינים.

הבלגית, הישראלית והיוונית ביקשו אומץ לב ואילו המצרית בלבד חיפשה בעל שר-מרמרות אדוק (מוסלמי). שתי בנות הקונגו-גו והקאמרון העדיפו לא לענות על שא-לה זו.

בו בזמן שמערכת, "העולם הזה" ערכה בארץ את בחירת "צברית '56", ניהלו 20 עתונות אחרים ברחבי העולם תחרות דומה, לקביעת דמות הנערה המיופסות של ארצם. שארון מקיף, שחובר על-ידי אנשי ספרות ואמנים צרפתיים, נשלח למערכות העתונות המשתתפים והוא עובר בהתאם לאופיה המיוחד של כל ארץ וארץ. שארון זה, כשינויים קלים, פורסם גם ב"העולם הזה", עם פתיחת מיכצע, "צברית '56". עתה, עם גמר השלב הראשון של המיכצע העולמי, שיסתיים בעוד שלושה שבועות בכנס גדול בצרפת, מפרסם "העולם הזה" את תוצאות משאל הענק, שתשובותיו קובעות את דמות הנערה האופיינית של 21 ארצות.

מי נבחרה בנציגה?

מתוך 21 המשתתפות בכנס בנות העמים ישנו רוב בוחלט לפקידות ומזכירות. זהו כנראה, המקצוע המקובל ביותר על הנערה המשכילה הממוצעת של היום. אחרי הפקידות (8) צועדות המורות (5). שני עיסוקים נזירים: חיילת (ישראל) וחקלאית (ארצות-הברית). נציגת מצרים, הצעירה בין המשתתפות (בת 16), לומדת עדיין בבית-ספר תיכון. כמוה גם בת ראש השבט הכושי מהקאמרון.

בין הנציגות נמצאות גם שתי אקיות רחמי גיות ואילו בחירת פורטוגל לומדת רפואה באוניברסיטת ליסבון. נציגת שווייץ-שית-כת לסוג מיוחד: בת הורים עשירים, הלומדת באוניברסיטה — עד שתמצא משהו מעניין יותר בחיים.

עיסוקיהן השונים של הנערות מוצאים כנראה חן בעיניהן. כי על השאלה הראשונה: "האם את מרגישה שיש תכלית ל"חיך?" עונות כולן, ללא יוצא מן הכלל: "כן!"

הורים וביזיונים

עיה כמעט אחריה משמעות בנות העמים גם בתשובה לשאלה הבאה: "מי הדמות האידיאלית בחיך?" שלוש נערות בלבד לא ענו כי זוהי אמה. השלוש: בת הקונגו הבלגית, שענתה כי אביה הוא הדמות האידיאלית; בת אמריקה, שציינה את הוריה יבת הקאמרון המעריצה את מורה (יליד צר-פתי).

על השאלה אם הן יוצאות בחברת בנות, עונות 15 בחורות בחיוב. אלה שאינן יוצאות עם בחורים, מפני שהדבר אינו נהוג בארצן: המצרית, היפאנית, הפורטוגלית, האמריקאית ובת הקונגו. מתוך אלה היוצאות בחברת בחורים, רק האוסטרלית, האמריקאית וההולנדית אינן משלמות את חלקן בהוצאות הביוליו. שם קיימים עדיין, כנראה, מושגי הגינטלמניות הצרופה.

מה הן רוקדות?

מרות מגיפת המאמכו והבייבוש המסורף, נשאו שני ריקודים חביבים על רובן המחולט של הנערות: החאלס היפאני והסנגו. בארצות-הברית, לעומת זאת, שומרות הנערות על קצב זה יותר: הן מעדיפות את הפוקס-טרוט.

היפאנית בחרה בדרך-ביניים: בלוו. הה-קאמרונית אינה רוקדת כלל ואילו שתי נערות בלבד מעדיפות ריקודים-הישר-אלית ובת הקונגו — אם כי הכוונה לשני סגנונות שונים במקצת של ריקודים-עם.

איתו היחס בין תשובות חיוביות ושלי ליות נשמר גם לגבי השאלה אם הן משתמשות באיפור. רק הישראלית וההולנדית ענו בלאו מחולט. בת מצרים, שאינה מתאפרת משתמשת כבושם.

בנות העמים			

עמוד יתוך "העולם הזה" 963 ובו תמונותיהן של 16 מתוך 21 בנות העמים המתכנסות למיכצע העולמי הנערך בפאריס. תמונות יתר חמשת המועמדות הגיעו למרכז באיחור.

גם התשובות לשאלה השניה בסידרה זו לא היו אחידות. נושאה: הרקע המשותף הרצוי בין בעל ואשה. על כך ענו נציגות צרפת ואנגליה: דרוש טעם משותף. הגרמניה, האוסטרלית, המצרית, האמריקאית, האיטלקית, הפורטוגלית, השווייצרית והיוונית קבעו כי השייכות לאותה עדה דתית היא הדגש על השייכות לאותה שכבה חברתית ו"אלו הישראלית וההולנדית שוב נמצאו בדעה אחת, בהסכימן כי חשובה מכל — תפריט משותפת של בעיות החיים.

על השאלה הגורלית בחיי כל אשה, לא היו כל חילוקי דעות: כל בנות העמים ענו

רוב הבחורות גם אינן מעשנות או שורות משקאות חריפים. למעשה, רק הצרפתייה, הגרמנית והאנגלית מעשנות וגם שורות משקאות חריפים. ואילו האוסטרלית מעשנת, אך אינה שותה. הנערה ההולנדית, לעומתה, לוקה בהרגלים הפוכים: היא שורתה משקאות חריפים, אך אינה מעשנת.

על בעדים וילדים

פרק הבא במערכת השאלות הביא את התשובות המגוונות ביותר. הוא נגע ל"ענייני נישואים, משפחה וילדים. השאלה היראשונה הייתה: "מהי התכונה הרצויה ביותר

קבוצת סופרים מככה מכחות

צוף בזה. הנני סבור כי חמישה עשר שר
ליגה הם תשלום הוגן בעד שתי מלים.
קפלינג החזיר מיד את גליון הגייר, לא-
חר שרשם עליו: "קבילתי בתודה."

הבן הנבחר
סופר אדגאר וואלס, מחברם של
אינסוף ספרי מתח ובלשים, היה בן
בלתי-חוקי ואומץ על-ידי משפחה לונדונית.
הדבר היה ידוע לילדו השכונה, שהחללו
בשל כך בנער האומלל.
"אינך ילד אמיתי!" צעק לו פעם בנו
של אמו השכנים, "אינך שווה כלום!"
"לא נכון," התגונן אדגאר הקטן, "אדרי-
כה — הורי יכלו לבחור אותי מן הרר-
בה ילדים אחרים, בעד שהוריי היו מוכר-
חים להסתפק במה שניתן להם."

הכרירה של ג. ב. שו
סופר הסופר וזמזומאי גורג ברנארד
שו, שהיה ידוע ככופר בעיקר, בא פעם
מטיף דתי שניסה לשכנעו להיטיב את דרי-
כו על אדמות, למען יזכה להיכנס בעתיד
לגן-העדן.
לאחר שמחבר פינמאליון האזין בסבלנות
לחיאור מפורט של שני חלקי העולם הבא,
אמר שו: "הבחירה קשה מאד. בנג-עדן
האקלים נוח ואומנם, אך לעומת זאת ה-
חברה בגיהנום מעניינת הרבה יותר."

הרהורים בטלים
דיד פגש פעם את גורג ברנארד שו
כשהוא שקוע בהרהורים עמוקים.
"היית נותן דולאר שלם כדי לדעת מה
חשבת זה תהי", קרא.
"למען האמת לא היו מחשבתי שחת
אפילו פרוטה אחת", השיב שו בחיך.
"חשבתי עליך."

נחיות לאורח
מארק טוויין אהב מאד לכתוב כשהוא
שוכב במיטתו כל היום כולו. יום אחד,
בשעת הצהריים, בא "עיתונאי" לבקר. אש-
תו נכנסה לחדר וביקשה את הסופר לקום.
"לא יהיה זה נעים ביותר", שיישב ליד
מיטתך, אמרה לבעלה.
"את חושבת שלא ירגיש את עצמו בנוח?"
שאל מארק טוויין, "אם כך אולי כדאי שתציעי
גם לאורח מיטה."

קשה למצוא ידירים
דיד שנכנסם לביתה של מארק טוויין
הופתע כראותו ערימות של ספרים מוג-
חים על הריצפה ועל הכיסאות. הוא העיר
למארק טוויין שעליו להעמיד בביתו רהיט
נותאים לאיסוף הספרים.
"אתה צודק", נאח טוויין, "אבל כל כך
אלוהים."

צול עצמו ידוע אל נכון את ערכם האמיתי
של חיי?

חצי-האמת של וולטר
שחקנית תיאטרון התלוננה פעם כי
פני הסופר הצרפתי וולטר, מחבר קנוניה,
כי היא משמשת כחומר לשונות הרעות
בתיאטרון. בזמן האחרון, התלוננה, מספרים
עליה כי נסעה כביכול לכפר על מנת ל-
דת שם ואף ילדה תאומים.
"אל תשימי לב, יקרת", יעץ וולטר, "אני
עצמי כבר התרגלתי להאמין רק למחצית
מדברי הרכילות הנשמעים בתיאטרון."

ברוגז עם אלוהים
ולטר היה ידוע בימיו ככופר קיצו-
ני בדת. יום אחד פגש אותו אחד ממכ-
ריו ושאלהו בהלצה מה הם כרגע יחסיו עם
אלוהים.
"כרגיל", ענה וולטר. "אנחנו מברכים זה
את זה לשלום כשאנו נפגשים, אבל אינ-
נו מדברים זה עם זה."

מילטון הורדן
משורר האנגלי ג'ון מילטון, מחבר
ן-העטן האבוד היה ידוע ביחסו הגס
והרודני לאשתו. לכן היתה האשה מופתעת
כל כך כאשר פנה אליה מילטון יום אחד,
בשעת ביקור בבית ידידים, ושאל ברכות:
"האם הכיסא שאת יושבת עליו הוא
נוח?"
"כן", ענתה רעיתו בתדהמה לשמע הרגה
הבלתי-צפויה.
"האם לא קר לך?"
"לא."
"והאם אינך סובלת מרוח נושבת?"
"כלל לא."
"אם כן", סיים מילטון, "בואי ונתחלף
במקומות. במקום שאני יושב נושבת רוח
פריצים."

קונאן דויה מופתע
קונאן דויה, אבי אבות ספרות הכל-
ים, חזר יום אחד ללונדון ממסע ב-
אירופה ועלה על מרכבה על מנת לשוב ל-
ביתו. הרכב זרק בנוסע מטב חודר ואמר:
"מר דויה, שמתי לב ששהית לא מוזמן
בקוואטא ואחונה, וכן יש לי יסוד להניח כי
ביקרת גם במילאנו."
"נפלא!" צעק ויצרו של שרלוק הולמס,
"אשלם לך חצי לירה אם תסביר לי כיצד
גילת כל זאת."
"פשוט מאד", הסביר הרכב, "הצחתי בפת-
קים המודבקים על מוזדותיך."

לא את כל חכמתם השקיעו הסופרים בספריהם. לא
פעם יצרו את העלילות המשעשעות ביותר דווקא
בחייהם היומיומיים. כשנאלצו לחבר תשובה חריפה
או מימרה קולעת מניה וביה. מבחר של סיפורים
על שנינות סופרים מוגש לקוראים בעמוד זה.

2:1 הטובת השחקנית
חרי הצגת הבכורה של אחד ממח-
ריוותיו בארצות-הברית, שלח שו מברק
לשחקנית הראשית בהצגה, קורנליה אוטיס
סקינר, ובו שתי מלים. "נפלא! נדר!"
השחקנית השיבה על המחמאה במברק
צנוע: "מבזבז ביותר."
שו הנפצע מיהר להבריק: "התכוונתי ל-
מתזה."
אך המילה האחרונה נשארה בכל זאת
למברקה החזר של השחקנית: "גם אני."

קיבתו של אנאטול פראנס
סופר הצרפתי אנאטול פראנס, מחבר
ן האלים צמאים ואי הפינגווינים, נהג להש-
מיע בכל שיחת טרקלין את השקפותיו ה-
סוציאליסטיות הקיצוניות. יום אחד, ברית-
חת וזיכוח כזה, הטיח בפניו איש ריבו:
"אתה מתיימר להגן על האינטרסים של
הפועלים, אבל בחיך הפרטיים אתה מע-
דיף דווקא קאפיטליסט, סרסנים ושאמפאניה!"
"אני מודה כי הצדק אתך", חיך אנאטול
פראנס, "אך לדאבוני עדיין אין לקיבתי השק-
פות פוליטיות מוצקות."

לסנינג והגרדום
סופר האנגלי רודיאוד קפלינג, מח-
ן לבר קים, נדהם פעם למצוא באחד העי-
תונים שיר ששמו שלו היה חתום עליו,
כביכול הוא פנה למערכת בזעם רב, הסי-
ביר כי השיר אינו משלו, "ומלכד הכל
זהו שיר גרוע עד לזוועה", טען.
"כך חשבנו גם אנחנו", הצטרף עורך ה-
עיתון, "אבל היינו סבורים כי אתה כתבת
אותו!"

החיים שאחרי המוות
חד ממעריציו היה מציף את וולטר
במכתבים על גבי מכתבים, ובהם שא-
לות על גבי שאלות על כל מה שבשמים
ממעל ובראץ מתחת.
כשנאסם הדבר על וולטר, שיגר למע-
ריצו פתק קצר: "אדון נכבד, הנני להודי-
עך כי לפני ימים אחדים שבקתי חיים לכל
חי, ולכן לא אוכל להוסיף לענות לשא-
לות."

שניים בצרה אחת
ומזריכט מחוסר-כשרון פנה פעם
ן אל מחבר שלושה בסירה אחת, גירום
ק. גירום בהצעה למכור לו כמה חידור
דילשון שיוכל לייחסם לעצמו, תמורת חמש
לירות.
"עיסקה זאת את תלצה לשנינו", השיב
גירום. "כשיראו אצלי חמש לירות, יחדרו
בי כי גנבתיו אותן. וכשישמעו מפין בדיחה
טובה, שוב יבינו כי גנבת אותה."

300 הספרים של דיומא
לכסנדר דיומא האב ידוע כסופר ה-
פורח ביותר בספרות הצרפתית, ואולי
בספרות העולם בכלל. הוא השאיר אחריו
יותר משלוש מאות כרכים. כשנסבה, יום
אחד, בטרקלין ספרותי השיחה על אחד
מספריו של דיומא, הופתעו הנוכחים בראי-
תם כי דיומא עצמו לא התמצא בתוכנו
של הספר.
"אומנם כתבתי אותו", התנצל דיומא, "אבל
לא הספקתי לקרוא אותו."

משורר האנגלי גורג ברנאט (ש)
ן מתוך אחד משיריו לקוח, אגב, שם ה-
מחזה על עכברים ואנשים של ג'ון סטיינ-
ק (ק) נכח פעם על שפת הנהר, שעה ש-
חר ידוע נפל המימה. האיש, שלא ידע לש-
זות, היה טובע בחדאי, אילמלא קפץ המי-
מה צעיר שמשא אותו מן המים.
כששבה אליו רוחו של הטובע, פישפש
זלה בארנקו, יהושיט למצילו כמות תודה
שילינג אחד בלבד.
כל הנוכחים כמעט יצאו מכליהם כשראו
ן היכן מגעת קמצנותו של הסוחר הע-
טיר. רק בארנס הרגיע את הרוחות.
"הרגעו, אורחים", קרא, "מי אם לא הנני-

האהבה האומללה של טוויין
אם יש דך מוזל בענייני אהבה? —
ן לך שאלה פעם גברת טרדנית את הסו-
פר האמריקאי מארק טוויין.
"לא גברתי", השיב הסופר בהבעה אומי-
ללה. "האשה היחידה שאני אוהב היא כבר
נשואה."
"האמנם?" נודעקה הגברת בצער. "מה נר-
רא. למי היא נשואה?"
תשובתו של מארק טוויין: "לי!"

כפאו של וורדן
משורר הצרפתי פול ורלן, שהיה
ן שותה שיכור, ירד מדחי אל דחי עד
שיום אחד שלחו נישוי אל ביתו את פקיד
ההוצאה לפועל כדי שיעקל את רהיטיו.
כשנסנס הפקיד לדירה, אמר לו ורלן
בחיבוב: "קח כיסא ושכ, אדוני, כי זה
כל מה שנשאר לך לקחת ממני."

תשלום הוגן
ודיאוד קפלינג קיבל יום אחד
ן מכתב שאליו צורפו סכום של חמישה
עשר שילינג גליון נייר לכן. "אדוני הנכ-
בד מאד!" ואמר במכתב, "הנני אוסף חתי-
מות של אנשים נודעים, ואודה לך אם
תשלח לי את כתבייך על גליון הנייר הר-

סיבת החיים
שעה שמארק טוויין שימש כעורך
עיתון, נחקבל יום אחד למערכת צרור
שירים, שנשא את השם "מדוע אני חי".
מארק טוויין הודרו להחזיר את כתביהדי
לבעליו בתוספת פתק קצר: "מפני ששלחת
את השירים בדואר ולא הבאת אותם למע-
כת בעצמך."

משורר האנגלי גורג ברנאט (ש)
ן מתוך אחד משיריו לקוח, אגב, שם ה-
מחזה על עכברים ואנשים של ג'ון סטיינ-
ק (ק) נכח פעם על שפת הנהר, שעה ש-
חר ידוע נפל המימה. האיש, שלא ידע לש-
זות, היה טובע בחדאי, אילמלא קפץ המי-
מה צעיר שמשא אותו מן המים.
כששבה אליו רוחו של הטובע, פישפש
זלה בארנקו, יהושיט למצילו כמות תודה
שילינג אחד בלבד.
כל הנוכחים כמעט יצאו מכליהם כשראו
ן היכן מגעת קמצנותו של הסוחר הע-
טיר. רק בארנס הרגיע את הרוחות.
"הרגעו, אורחים", קרא, "מי אם לא הנני-
